

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Únor 2023

Ročník 4, číslo 28

**Na zem vysílá svůj výrok,
rychle běží jeho slovo. Dává
sníh jak vlnu, sype jíní jako
popel. Rozhazuje kroupy ja-
ko sousta chleba, kdo odolá
jeho mrazu? Sešle slovo své
a taje, káže vát větru a ply-
nou vody.**

(Žalm 147,15–18)

OBSAH

Přečištěný ostatek Charles Spurgeon.....	3
S Bohem statečně si povedeme	4
Jak se Boží jméno znesvěcuje Alois Adlof	7
Cesta tichosti Jan Karafiát	10
Koho odmítnout (Tt 3,10–11).....	15
Zrcadlo křesťana Jan Hus	18
Cílem našeho vyučování je láska	22
Povinnosti svědomí William Perkins	33
Boží moudrost v rychle se měnícím světě Stephen Rees	38

Vydává Spolek Soli Deo Gloria
Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5
Odpovědný redaktor Jaroslav Kernal
© Spolek Soli Deo Gloria
www.solideogloria.cz
Vychází měsíčně.
Ev. č.: MK ČR E 24450
Č. účtu (Fio banka): 2602365989/201

QR Platba

PŘEČIŠTĚNÝ OSTATEK

Charles H. Spurgeon

Tu třetinu však provedu ohněm. Přetavím je, jako se taví stříbro, přezkouším je, jako se zkouší zlato. Ti budou vzývat mé jméno a já jim odpovím. Řeknu: „Toto je můj lid.“ A oni řeknou: „Hospodin je můj Bůh.“ (Zach 13,9)

Milost nás přetváří v drahý kov, a pak nutně následuje oheň a pec. Začínáme u toho? Nebo snad chceme být považováni za bezcenné, jen abychom mohli v klidu ležet jako kameny na poli? To by však znamenalo zvolit si tu horší část, jako Ezau, vzít si svou porci čočky a vzdát se smluvního podílu. Ne, Pane, raději se necháme uvrhnout do pece, než abychom byli vyvrženi z tvé přítomnosti!

Oheň nás pouze zušlechťuje, ale neničí. Máme být provedeni ohněm, ne v něm ponecháni. Pán si cení svého lidu jako stříbra, a proto se snaží zbavit jej strusky. Jsme-li moudří, raději tento proces zušlechťování uvítáme, než abychom jej odmítli. Budeme se modlit spíše za to, aby od nás byla ta naše slitina odebrána, než abychom byli z tyglíku vyňati.

Pane, ty nás opravdu zkoušíš! Jsme připraveni roztát pod prudkostí plamene. Toto je však tvá cesta – a tvá cesta je nejlepší. Podpírej nás při zkouškách a dokonči proces našeho očišťování. A potom budeme na věky věků tvoji.

Mějte z toho jen radost, moji bratři, když na vás přicházejí rozličné zkoušky. Vždyť víte, že osvědčí-li se v nich vaše víra, povede to k vytrvalosti. A vytrvalost ať je dovršena skutkem, abyste byli dokonalí a neporušení, prosti všech nedostatků. (Jk 1,2–4)

S BOHEM STATEČNĚ SI POVEDEME

Jaroslav Kernal

Zijeme ve světě, který se překotně mění. Za poslední století se změnil k nepoznání. A spolu se světem se samozřejmě mění také životy lidí. Nové století a především posledních pár let přineslo do životů lidí změny skutečně dramatické. Stephen Rees ve svém článku *Boží moudrost v rychle se měnícím světě* popisuje tyto změny v Anglii – u nás a ani jinde v Evropě není situace příliš odlišná. Kromě Boží moudrosti, která je nezbytná pro život ve víru tolika změn, nezbytně potřebujeme také odvahu. Odvaha nebo statečnost nepatří mezi ctnosti, které by mezi křesťany byly v současné nějak na výsluní. Ale možná je na čase přehodnotit tyto věci. Vždyť Boží slovo velmi jasně jmenuje na prvním místě *zbabělce* mezi těmi, kdo nevstoupí do Božího království. *Zbabělci* spolu s nevěrnými, nečistými, vrahy, cizoložníky, zaklínači, modláři a všemi lháři najdou svůj úděl v hořícím jezeře (Zj 20,8)! Boží lid nutně potřebuje povzbuzení k odvaze.

Potřebujeme odvahu

Když se Jozue ujal vedení Izraele po smrti Mojžíše, Bůh mu hned čtyřikrát v jediné kapitole opakuje, aby byl „rozhodný a udatný“. Svou statečnost prokázal Jozue už o čtyřicet let dříve, kdy byl jako předák svého pokolení vybrán, aby spolu s dalšími jedenácti předáky prozkoumali zemi, do které je Bůh vedl. Jenom Jozue a Káleb byli stateční, zatímco ostatních deset svou zbabělostí vzalo lidu odvahu, takže reptali proti Bohu. Proto také jenom Jozue a Káleb z celého tohoto pokolení o čtyřicet let později vešli do zaslíbené země. Ještě před touto událostí při vystoupení z Egypta vedl Jozue na poušti Hospodinovy boje proti Amálekovcům (Ex 17). Přesto Bůh považoval za nutné povzbudit Jozua k odvaze. I my nutně potřebujeme povzbuzení k odvaze a tomu, abychom byli rozhodní.

Potřebujeme odvahu, abychom nebyli shledáni zbabělými a spolu se všemi zbabělci a lháři odsouzeni k věčnému zahynutí. Potřebujeme

odvahu, abychom naplnili úkol, k němuž nás Bůh v tomto světě povolal – nést evangelium Pána Ježíše Krista generaci, do níž nás Bůh postavil na místě, kam nás postavil nebo kam nás volá. Potřebujeme odvahu, abychom nezapřeli Pána Ježíše Krista před lidmi, ale přiznali se k němu, protože kdo ho zapře před lidmi, toho Pán zapře před svým nebeským Otcem. Potřebujeme odvahu, abychom se mohli postavit za pravdu. Žijeme v době, kdy zlu se říká dobro, tma je vydáváná za světlo a hořkému se říká sladké (viz Iz 5,20). Tohle je něco, co platí o každé době, ale v některých dobách je to mnohem více zjevné, protože Bůh se rozhodl popustit uzdu hříchu a svévoli. Křesťan je zrozen ze Slova pravdy, stal se otrokem Pána pravdy, miluje pravdu a nenávidí lež. Proto potřebuje odvahu, aby se mohl zastat pravdy, aby mohl slovy Jana Husa „milovat pravdu, mluvit pravdu, držet se pravdy a bránit pravdu až do smrti“. A to není možné bez statečnosti.

Potřebujeme odvahu, abychom mohli být těmi, kteří prosazují spravedlnost a právo. Křesťan je člověk, který na prvním místě hledá Boží království a jeho spravedlnost. Tato spravedlnost je v Pánu Ježíši Kristu samotném, ale odtud se šíří na prvním místě do Božího slova a následně do všech oblastí lidského života. Z toho vyplývá, že křesťan by se měl stavět proti každé formě nespravedlnosti a bezpráví, s níž se ve společnosti setkává, protože „prosazovat spravedlnost a právo je před Hospodinem výbornější než oběť“ (Př 21,3). K tomu však člověk potřebuje skutečně velkou odvahu, protože to může znamenat odmítnout zabíjet nenarozené nebo právě narozené děti (jako porodní báby v Ex 2,17), nesklonit se před modlami vládců navzdory hrozbě smrti (jako to udělali Danielovi druhové v Da 3,16–18), či přímo odmítnout poslušnost zákona (jako v případě Daniela, Da 6,8–11 nebo Ester, Est 4,11) nebo „jen“ trvat na svých občanských právech (jako to udělal Pavel, Sk 22,25). Hájit spravedlnost obvykle, ne-li vždy, znamená postavit se proti silnějšímu protivníkovi. A to bez odvahy opravdu nejde.

Ovšem zdaleka ne každý křesťan je povolán k tomu, aby konfrontoval krále s jejich hříchem, jako např. prorok Nátan nebo Jan Křtitel, jehož tato konfrontace stála hlavu. Ale každý křesťan je povolán k tomu, aby byl světlem a solí na místě, kam ho Pán postavil. A každý křesťan je povolán k tomu, aby na tom svém místě, v rozsahu, který

mu Bůh svěřil, prosazoval spravedlnost, právo a pravdu – na prvním místě tu pravdu, která je v Pánu Ježíši Kristu, následně tu, která je v jeho Slově a nakonec i tu, která je kolem nás. Abychom takto mohli jednat, abychom mohli svítit jako město na hoře a solit jako skutečná sůl, potřebujeme opravdu hodně odvahy. „Buď rozhodný a velmi udatný!“ (Joz 1,7)

Zbabělost je nakažlivá

Boží slovo toho o odvaze neříká málo. Jedna z věcí, před kterou varuje, je nakažlivost zbabělosti. Už jsem ji zmínil v případě Jozua. Lid ztratil odvahu kvůli zbabělým zvědům, kteří viděli obry. Když Mojžíš dostal pokyny od Boha k dobytí zaslíbené země, bylo mezi nimi povzbuzení k odvaze a varování před zbabělostí. „Kdo je bojácný a zbabělý, ať se vrátí domů, aby jeho bratři neztratili odvahu jako on“ (Dt 20,8). Něco podobného můžeme vidět v příběhu Davida a Goliáše. Izraelci se třásli strachem, když viděli Goliáše, ale David proti němu šel ve jménu Hospodina! A tady můžeme vidět také cestu, jak můžeme získat odvahu a jak se můžeme povzbudit ke statečnosti.

Statečnost je od Hospodina

Jak se tedy můžeme posílit? Jak se povzbudit k odvaze? Jozue to vysvětluje. „Moji bratří, kteří táhli vzhůru se mnou, zavinili, že lid ztratil odvahu. Ale já jsem se cele oddal Hospodinu, svému Bohu“ (Joz 14,8). A David v Žalmu 108 mluví o tom, že jenom ve vztahu s Bohem, v pohledu upřeném na Hospodina, na jeho moc, sílu a slávu najde Boží lid odvahu.

Kéž vám i toto číslo, milí čtenáři, pomůže pozvednout zrak vzhůru a dívat se tam, kde náš Pán sedí po pravici Boží. Kéž on sám je vaší silou, aby se vaše srdce nechvěla a neděsila a vaše ruce a vaše nohy nebyly jak z vosku. Kéž vás sám Pán posiluje a dává vám rozhodnost i odvahu naplnit pevně stát v jeho Slově a naplnit jeho vůli.

Soli Deo Gloria – Jedině Bohu buď sláva!

JAK SE BOŽÍ JMÉNO ZNESVĚCUJE

Alois Adlof

Otče náš, který jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé. (Mt 6,9)

A nyní jak se znesvěcuje Boží jméno? Všim tím, co se protiví jeho vůli a jeho slovu. Nejvíce se však znesvěcuje Boží jméno hanebným životem těch, kteří v ústech obracejí slovo Boží, ale mají neobrácené srdce.

O takových říká apoštol: „Zakládáš si na zákoně, a sám přestupováním zákona zneuctíváš Boha? Jméno Boží je vaší vinou v posměchu mezi národy“ (Ř 2,23–24). Hanebný život vyznavačů evangelia nadělal Bohu víc neúcty a přivedl jeho jméno víc v porouhání, než zřejmě nevěra synů tohoto světa. Prosbou „Posvěť se jméno tvé“ prosíme Pána, aby od nás odvrátil milostivě, abychom když kážeme jiným, sami neselhávali (1K 9,27). Prosíme, abychom neupadli do hrozných hříchů, aby náš Otec nedopustil, že bychom byli svedeni k hříchům smilstva, vraždy, neupřímnosti a pokrytectví jako David, který svým cizoložstvím dal příčinu Hospodinovým nepřátelům, aby se rouhali (2S 12,14). Modlíme se, abychom neupadli do pokrytectví jako Petr, jehož hříchem byli svedeni mnozí (Ga 2,13). Prosíme, abychom jedno-duše chodili v pravdě evangelia, abychom den za dnem neznevažovali Boží jméno (Iz 52,5) a svými slovy ho neposkvrňovali, když bychom se jako jeho lid neřídili jeho vůlí (Ez 36,20; 1Tm 6,1). Prosíme, aby v nás byl posvěcen Hospodin před očima národů (Ez 36,23), zvláště pak v těch, kteří k němu přistupují jako jeho služebníci (Lv 10,3; Ex 19,22). Prosíme, aby Bůh sám byl naším posvětitel (Lv 22,32), a aby v nás bylo vidět, že Duch svatý nese ovoce: lásku, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, věrnost, tichost a sebeovládání (Ga 5,22), a že už nežijeme my sami, ale že Kristus žije v nás (Ga 2,20).

Jméno Boží se znesvěcuje, když se ho užívá nadarmo. Prosíme tudíž, aby nebeský Otec dal, aby jeho přikázání nebylo přestupováno: „Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval“ (Ex 20,7; Dt 5,11). Svět si

tohoto přikázání nevšímá: prosíme, aby si svět všiml, že Boží pomstou je vyhrožováno tomu, kdo zneužívá Boží jméno v marném mluvení, povídání, žertování, klení a křivém přísahání. – Ale Boží jméno se znesvěcuje ne jen takto hrubě. Znesvěcuje se, když ústy pronášíme modlitby, o nichž srdce neví, když říkáme o tom, o čemž sami nejsme přesvědčeni, když mluvíme o Bohu, a sami jsme ve svém srdci nezažili Boží moc, když zpíváme, a nevíme co, když sedíme v shromáždění a nedáváme pozor na slyšené Slovo Boží, když se s bratřími nemodlíme, když si shromáždění nevážíme, když nečteme Boží Slovo se srdcem upřímným a roztouženým, když zanedbáváme společné i soukromé modlitby a tupíme Boží přikázání a Den Páně nesvětíme. A aby nás od toho všeho Bůh zachoval, modlíme se slovy: Otče – posvět' se jméno tvé.

Slovo Boží se znesvěcuje falešným a nezdravým učením. Kdo překrucuje Písmo, je lhář a podvodník. Kdo mění královny rozkazy, zamlčuje je a potupuje, je rouhač a zrádce. Ničím tak nebývá potupeno Boží jméno jako tím, když se za Boží slovo vydává něco, co není, nebo když se Boží slovo násilně překrucuje nebo zamlčuje. Tady působí satan nejvíce zla, když otravuje učení Ježíše Krista svými přídávky. Zlořečený je každý, kdo falšuje evangelium Pána Ježíše Krista, kdo přidává k jeho učení nebo od něho ubírá (Zj 22,18–19; Dt 4,2; 12,32; Př 30,6). Kdo by pak kázal jiné evangelium než to, které je obsaženo v Písmu svatém, buď proklet (Ga 1,8–9). Proto se modlíme, aby nás Pán zachoval od každého bludu, aby nás zachoval od falešných apoštolů, a lstivých dělníků (2K 11,13), psů, zlých dělníků, roztržek (Fp 3,2), svůdců, kteří neslouží našemu Pánu Ježíši Kristu, ale svému břichu a lahodnými řeči a pochlebováním svádí srdce prostých (Ř 16,18). Prosíme, aby náš Otec zničil bludy pohanské, mohamedánské a zachoval nás, abychom nebyli opojeni vínem nevěstky babylonské (Zj 14,8) ani poznamenáni znamením antikristovým (Zj 14,11). Prosíme, aby učení našeho Pána Ježíše Krista bylo vždy a všude čistě zvěstováno.

Jméno Boží se znesvěcuje naší nedůvěrou a nevěrou, a proto prosíme Otce svého, aby posilňoval naši víru, abychom byli silnější v důvěře, v lásce, v naději. Jak smutné to bývá, když jsou Boží děti zmítané nedůvěrou! Proto potřebujeme štít víry, abychom jím mohli uhasit všechny ohnivé šípy toho zlého (Ef 6,16; 1Pt 5,9). Ó, bratři a sestry,

svým pochybováním projevujeme svému Otci neúctu. Posilněme se tedy a žádejme slovy: „Posvěť se jméno tvé“ o víc víry a větší sílu v boji proti pokušení a pochybování a přemíře starostí. Jak má také být oslaven náš Otec, když nejmenší nesnáz, která nás potká, nás poráží, a my nemáme žádnou odvahu? Může být oslaven, když o něm odhodlaně svědčíme v časech dobrých, ale v těžkých dobách ztrácíme odvahu a stáváme se bojácnými a nedůvěřivými? Jak může být naším bédováním, stýskáním, naříkáním, naší netrpělivostí, sklíčeností, starostlivostí, nevěrou a nedůvěrou, naším neklidem a nepokojem, naší nevěrností a nestálostí v modlitbách posvěceno Otcovo jméno? Nemůže! Prosme tedy: „Posvěť se jméno tvé“, prosme za trpělivost, tichost a oddanost v každém i sebetěžším utrpení, prosme za sílu a stálost v boji, za klid a pokoj v soužení, za důvěru a víru v modlitbě, za lásku a upřímnost a za takový život, kterým by byl náš Otec oslaven.

A protože Pán takto učí modlit se všechny učedníky, upozorňuje nás na to, bychom společně posvěcovali jeho jméno. Prosíme tedy, aby se Pán oslavil ve všech svých dětech, v celé církvi Kristově a v každém sboru a v každém shromáždění zvlášť, aby svou přítomností oblažil všechny a dal takovou jednotu ducha, aby svět poznal, že mezi námi je Bůh a mnozí byli přivedeni k roztoužení. Neboť Pán nemůže být oslaven různicemi a sváry a sektářstvím. Prosíme tedy, aby Pán odňal všechnu tělesnost, a dal nám pouze jednu snahu, pouze jednu touhu – a to: posvěcení jeho svatého jména. Otče náš, posvěť se jméno tvé. Amen.

*Ty tedy poučuješ druhého, a sám sebe neučíš? Hlásáš, že se nemá krást, a sám kradeš? Říkáš, že se nesmí cizoložit, a sám cizoložíš? Ošklivíš si modly, a věci z jejich chrámů bereš? Zakládáš si na zákoně, a sám přestupováním zákona zneuctíváš Boha? ‚Jméno Boží je vaší vinou v posměchu mezi národy‘, jak stojí psáno.
(Římanům 2,21–24)*

CESTA TICHOSTI

Jan Karafiát

... a v tichosti kárat odpůrce. Snad jim dá Bůh pokání k poznání pravdy ... (2Tm 2,25 ČSP)

Tedy v tichosti poučovat ty, kteří se staví proti, kteří, milí přátelé v Kristu, zatím nemají tichost a nemají se dobře, ale kterým má být dobře a mají se utiшит! Když někdo pozná Pána Ježíše, tak z něho má samozřejmě radost, a chce, aby ho poznali i ti, které má rád. Dobře, začněte těmi! Však uvidíte, že pak začnete mít rádi všechny a začnete toužit po tom, aby i ti ostatní poznali Pána Ježíše. Ano, na to dojde. Jestliže jeden jediný máte rád Pána Ježíše, však z toho něco bude! Ale půjde to tou Boží cestou a jinak ne, a jestli to při vás nešlo tou Boží cestou, tak jste velice na omylu, že byste ho znali. Jak by potom mohl poznat Pána Ježíše někdo jiný skrze vás?

Náš text ukazuje tu Boží cestu. „...a v tichosti kárat odpůrce. Snad jim dá Bůh pokání k poznání pravdy ...“

A to, chci předkládat, dělím na tři části:

I. Představte si, že Pána Ježíše zatím neznáte

Proto ještě nejste horší než druzí, když zatím neznáte Pána Ježíše, ano, nejste horší než ti druzí, když se zatím ještě protivíte. Ale nesmíte si myslet, že jste lepší než druzí, že na světě můžete udělat lepší štěstí než ti druzí. Proč? Protože, jak uvidíte, to nejde. Ale vy nejste horší.

Pohleďte do našeho textu. Zde se nemluví o Pánu Ježíši. Zde máte jiný výraz: „Snad jim dá Bůh pokání k poznání pravdy.“ Zde se mluví o pravdě. Vy se zatím protivíte pravdě. Co je pravda? Pravda je to, o čem rozumný člověk nemůže pochybovat. To, čemu my říkáme věda, je snaha jasně konstatovat, co je nepochybné. Ale zde se nerozumí taková pravda vůbec, nýbrž zcela určitý druh pravdy. Zde nejde o to, abyste mi jasně pověděli, jak se to má v přirozených věcech, jestli se slunce točí kolem země nebo země kolem slunce. O to zde

neběží. Nám běží o tu pravdu Boží, o to, co je pro Pavla to hlavní, to, co na jiných místech nazývá tajemství a co bylo uloženo na věky věků.

To Slovo, které stvořilo všechno, se v plnosti času stalo tělem. Otevřete si, prosím, Jana 1,14: „To Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi, a viděli jsme jeho slávu, slávu jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.“ To je jádro Pavlova učení. Jaká je sláva toho slova, které bylo učiněno tělem? Ta jeho sláva je v tom, že se ponížil jako služebník až na smrt na kříži, tedy ten, který stvořil všechno! To je jádro všeho, že krev Ježíše Krista, Syna Božího, nás očisťuje od každého hříchu. To je ta pravda, tak tomu rozuměl apoštol a tak tomu rozumíme my. „Ale já tomu tak nerozumím!“ Arciže. To je právě to, co já kážu. Když jsi takový, jaký jsi, tak těmto věcem nerozumíš a vzpíráš se jim. A já se tomu pranic nedivím, ale nejsi o nic horší než ti druzí, neboť tímto způsobem nikdo těmto věcem neporozuměl.

Když jste vyškolení, jak mohou být vyškoleni lidé, nikdy tyto věci nepochopíte. A když vidím hromadu lidí kolem sebe a přisvědčují, že to takové je, a vidím, jaký život vedou, nevěřím, že by to bylo pravda, co říkají. Tak se věci mají s přirozeným člověkem. Touto cestou to nikdy nešlo a nepůjde. Když vidím, že tohle je pravda Boží, nedivím se vám, že nevěříte. Ale že byste museli odpírat, to tak hned nevidím. Může vás to nechat lhostejné, to ano. Předivná věc ze života včel, ale co bych se tomu protivil? Nechám to být. Že vy se tomu protivíte, to musí mít jinou příčinu. Otevřete si, prosím, Jana 3,19–20: „Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmě než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Neboť každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází k světlu, aby jeho skutky nevyšly najevo.“ A když už jsme v tom zlém, začneme mít nechuť, ale ta tu nemusí být. Prostě řeknete: „Tohle nevidím.“

Dobře, ale nesmíte si myslet, že to budete mít na světě lepší. Všimněte si, co vám není podle rozumu: neodmítáte ty věci proto, že by vám to bylo málo, nýbrž proto, že je vám toho příliš mnoho. Představte si, že by na tom přece jen něco bylo! Jestliže ten nebeský Pán něco podnikne, tak tím něco myslel. Když něco tak velikého podnikne, nebude to, co zamýšlel, něco malého. Arci, zatím z toho nemáte nic, ale když si pomyslíte, že by zde byli lidé, kteří z toho něco mají, tak mezi vámi a těmi lidmi bude veliký rozdíl. Zajisté. Ten rozdíl

musí být velmi nápadný a ten rozdíl si Pán Bůh přeje mít. A jestli se sejdete s někým a cítíte, že ten člověk má pokoj a „já nemám pokoj“, to je Boží milost, to vás Pán Bůh svádí dohromady s tím svým dílem.

Ale ty nejsi proto horší než ti druzí, když nevidíš tyto pravdy, ale lepší to na světě nemáš, než ti druzí. A nyní to druhé:

II. Bez pokání nikdo nepoznal Pána Ježíše

Pokání si nikdo nedal sám. „...a v tichosti kárat odpůrce. Snad jim dá Bůh pokání k poznání pravdy ...“ Ale když dá Bůh pokání, pak to s každým jde.

Co je to pokání? Pokání je takový hluboký pocit, který na vás přijde třeba zcela náhle, že opravdu potřebujete Pána Ježíše, tu pravdu, které se vzpíráte. Takový pocit, že ty ho musíš mít, že bez něj nemůžeš být. Tak se to má se všemi věcmi, které Pán Bůh připravuje. On to nepřipravil pro ty, kteří to nepotřebují. Copak drahé kamení potřebuje vzduch, vodu, slunce, pokrm? Vy můžete být křišťál, ale nepotřebujete vzduch. Ale ta travíčka, ten motýl – ti už bez toho být nemohou. A tady je člověk. Ten nebeský Pán povídá: „Pojďte ke mně!“ Ne vy, kteří ho nepotřebujete, ale vy, kteří ho už potřebujete. A tento pocit, že bez něho nemůžete být, že ho potřebujete, ten nazýváme pokání.

Odkud to je? Jedině z Boha. To nemá nikdo sám ze sebe. A když se díváte po přírodě, žádný jiný tvor mimo člověka to nemá. Zde vidíte Boží vyvolení. To není nějaké učení. To je fakt. Ty medvědice, které roztrhají dítě, ty si z toho nic nedělají. Ale nás volá k jiným věcem. Arci, tak se to s tebou má. On ti dává to, co tě k němu jistě přivede. Když najdete člověka, který se hrozí svého hříchu, nebojte se o něj. Ten k Pánu Ježíši určitě přijde. Když vám Duch svatý zjevuje vaši ztracenost, tak vás povede tam, kde je pomoc. A vy vidíte a slyšíte to jeho pozvání: „Pojďte ke mně!“ I kdyby vaše hříchy byly rudé jako purpur, pojďte k němu! On vám to dá, že to nebude jen reformované učení, nýbrž že to budete zakoušet, že vám vše odpustil pro své drahé rány. A když jste našli jeho, dostanete se z toho osidla, ovšem, vy sami ne, ale Duch svatý přetrhává všechna ta pouta, která vás poutala.

Bez pokání nikdo nepřišel k Pánu Ježíši, ale s pokáním k němu všichni trefíte. To je to druhé. A nyní to třetí:

III. Přivede vás k Pánu Ježíši skrze lidi

Když takto k sobě vede lidi, užívá k tomu jiné lidi. K Pánu Ježíši vás přivede skrze lidi. Nepoužívá anděly. Používá lidi, ale ne lidi, kteří nemají tichost, nýbrž lidi, kteří sami dospěli k tichosti. Nu, pak považte, jestli je možné, abyste vy pomohli někomu, když sami v tichosti nejste? „...a v tichosti kárat odpůrce. Snad jim dá Bůh pokání k poznání pravdy ...“ Půjde to skrze lidi, ne skrze anděly. Anděl nikdy nezakouší radost ze spasení Pána Ježíše; on není z těch ztracených hříšníků, a Pán Bůh nechce, aby šel a vyhlášoval to předivné Boží spasení anděl, který ho nezakouší. Nikdy nepošle anděla, aby kázal. Takový anděl půjde k římskému setníkovi a řekne: „Já vím, kde je Petr. Já ti to nedovedu říci, co máš dělat, ale Petr to má vyzkoušené; on byl ztracený jako ty.“

V tichosti budeš vyučovat ty, kteří se protíví. Nebude vás posílat, pokud ve vás sám nezačal konat své dílo. To by se anděl k této službě lépe hodil než vy. Nezakouší to sice zrovna tak jako vy, ale zato je anděl.

A jaké je to jeho dílo? Otevřou se vám oči a každý hned zkrotne. Vidíte celou svou ztracenost a pak teprve, když cítíte, že krev Krista Ježíše očišťuje i vás od všelikého hříchu, víte, co je pokoj. A teď jdi! Ne aby ses hádal, ale abys působil jako Duch svatý: Pokud je vichřice a zemětřesení, pak tam Duch svatý není. Jak se začnete hádat, je duchovnímu dílu konec. Tak to dělá Duch svatý, že se nehádá, ale tomu ztracenému pořád připomíná ty předivné řady Boží. A on vám to dá, že jste se upokojili sami a začne se dostavovat všechno ovoce Ducha svatého. A pak se dostaví i ta způsobilost k dílu duchovnímu. Když my vypočítáváme ovoce Ducha svatého, obyčejně přidáváme „a tak dále“. Neboť Pavel všechno ovoce Ducha svatého nevypočetl. I ta naše způsobilost konat dílo Boží je ovocem Ducha svatého. Boží ovzduší pokoje, které při té práci musíte mít, je ovoce Ducha svatého. On vás každého utišil a svatou Boží vůní otevře dveře evangelia těm, kteří doposud odpírali. Když to pochopím, tak se mi mnoho věcí vyjasní.

Já jsem hotov. Takoví vzácní lidé a oni Pána Ježíše neznají. Ale jak by ho mohli poznat? Tou svou učeností? O pokání nebylo u nich nikdy ani řeči a vy si myslíte, že takový společensky bezúhonný

člověk může jinou cestou poznat Pána Ježíše, než ho poznali druzí? To ty věci Boží neznáte. Jinak to nemůže být než pořád činit pokání a vždycky být tišší. „...a v tichosti kárat odpůrce. Snad jim dá Bůh pokání k poznání pravdy ...“ Amen.

Kázáno 12. prosince 1909.

Závěrečná modlitba

Panovníku Hospodine, ty požehnaný Bože a Otče našeho Pána Ježíše Krista, předivný v úradku a veleslavný v skutku, který se skrýváš před moudrými a rozumnými a zjevuješ se nemluvnátkům, těm, kterým dáváš z milosti pokání! Tebe chválíme, že se i nám zjevila tato milost, která přináší spásu všem lidem a vychovává nás k tomu, abychom se zřekli bezbožnosti a světských vášní, žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku. Děkujeme ti za každé dobré potěšené slovo, kterým jsi ráčil mluvit k našemu srdci i v této chvíli. Dej nám to ze své milosti, abychom se utišili u tebe a měli plnou jistotu, že tvá drahá krev vylitá na dřevě kříže, očišťuje i nás od všeho hříchu, a abychom měli dobrou naději pro všechny ty, se kterými máme vztahy, ano, abychom měli dobrou naději pro všechny proto, že ty nemáš zalíbení ve smrti toho, který umírá, ale všechny voláš k pokání. Ano, připrav jednoho každého z nás k tomu, co by se ti líbilo. Popřej nám den radostného a potěšeného přebývání s tebou, abychom po celý den byli u tebe a z Tvých pramenů pro sebe nabírali hojnost síly. Každého z nás provázej na jeho stranu, abychom nesli vůni tvého života, abychom po celý týden byli uprostřed všelikého usilování tvými svědky a všechny tobě samému odevzdávali. Chraň nás ode všeho zlého. Chraň nás, když budeme vcházet i vycházet od nynějška až na věky, až bys nás zase shromáždil na tomto místě kolem svého svatého Slova, ano, měl nás u sebe na věky věků. A nyní zase vztáhni své nebeské ruce a požehnej nám svým požehnáním: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen.

KOHO ODMÍTNOUT (Tt 3,10–11)

Jaroslav Kernal

Pamatuj na Krista, pamatuj na jeho dílo! Uč se od něj, neboť je tichý a pokorného srdce. Uč se od něj mírnosti a laskavosti. Pavel připomínal svému synovi ve víře, Timoteovi, že služebník Kristův: ... *se nemá hádat, nýbrž má být laskavý ke všem, schopný učit a být trpělivý. Má vlídně poučovat odpůrce. Snad jim dá Bůh, že se obrátí, poznají pravdu a vzpamatují se z ďábových nástrah, do kterých se dali polapit, když podlehli jeho vůli. (2Tm 2,24–26)*

To je užitečné a dobré pro lidi i pro evangelium. Ale neužitečným věcem se vyhýbej (Tt 3,9). To je příkaz. A hned za ním následuje druhý příkaz, který je ještě silnější a jde o něco dále – týká se konkrétních lidí:

Sektáře jednou nebo dvakrát napomeň a pak se ho zřekni. (Tt 3,10)

Od neužitečných věcí směřuje Pavel k neužitečným lidem, nebo ještě lépe, jak uvidíme za chvíli, ke škodlivým lidem, k sektářům. Doslova se v našem textu mluví o sektářském člověku, tedy o člověku, který působí rozvrat, rozkol. V tomto smyslu desátý verš velmi dobře navazuje na devátý, kde se mluví o všem, co vede k rozkolu a čemu se má křesťan vyhýbat. A myslím, že není nevýznamné, že Pavel mluví doslova o sektářském člověku – to ukazuje (a jedenáctý verš to dokazuje), že nemluví o křesťanovi, ale spíš to ukazuje na nevěřícího člověka. V Tt 1,14 se mluví o lidech, kteří se nedrží pravdy. V Tt 2,11 se mluví o milosti, která přináší spásu všem lidem, tedy zachraňuje hříšníky. V Tt 3,2 je nám přikázáno chovat se ke všem lidem mírně a v osmém verši je řeč o dobrých skutcích, které jsou prospěšné lidem. V desátém verši je sektářský člověk, rozkolník, rozvraceč, člověk, který se bude stále hádat, neustále se bude vůči ostatním vymezovat a nedá si říci. Takového člověka se máme zřeknout. Takový člověk nemá v církvi co dělat.

Možná to zní tvrdě, ale to je přesně to, co nám tu říká Písmo. Po jednom a druhém napomenutí se takového člověka zřekni, odmítni ho. Zdá se, že tu není místo pro to, co bychom mohli nazvat sborovou

kázní. V Matoušovi 18 Ježíš vyučuje učedníky, jak mají jednat mezi sebou, jak se mají zachovat, když jeden proti druhému zhřeší. Týká se to bratrů, jde o společenství a cílem je, aby žádný z maličkých nezahynul (Mt 18,14). Když bratr (nebo sestra) proti tobě zhřeší, jdi a napomeň ho mezi čtyřma očima. Když tě poslechne, získal jsi bratra. Když tě neposlechne, přiber ještě jednoho nebo dva a pokárej ho znovu před svědky. Všimněte si, že to není práce starších, ale Pán Ježíš to říká všem svým učedníkům – je to zodpovědnost každého křesťana, aby takto jednal. Když bratr neposlechne ani napomenutí před svědky, oznam to církvi. Teprve nyní jde o veřejné napomenutí, kdy až v této fázi, po prošetření situace, by měli jednat starší sboru a hříšník má být veřejně napomenut před celou církví. Když neposlechne ani církev, má být označen za nevěřícího, protože to je člověk, který má tvrdé, nepokorné a nepoddajné srdce, což je důkaz toho, že není obrácený (Mt 18,15-17). Takový člověk má být křesťanům jako celník nebo pohan – ať takový člověk chodí dál do shromáždění, ale všichni musí být seznámeni s tím, že je nevěřící, ať už si o sobě myslí cokoli. Jako nevěřící potřebuje evangelium. Snad Bůh dá, že se vzpamatuje z ďáblových nástrah a obrátí se.

Ale sektáře, tedy rozvratníka, což je původní smysl výrazu heretik, který je zde použit, toho se zřekni, odmítni ho. To slovo, které je tady použité, slovo heretický, velmi brzy získalo specifický význam – šlo o člověka, který zastával jiné, falešné učení. Možná to tak bylo i díky listu Titovi, kde je velký důraz na zdravé učení. Ale v původním smyslu – a tak je to slovo použité i v našem textu – šlo o rozvraceče, potížiistu, člověka, který se pořád hádá a vyvolává spory – hloupé, malicherné, neplodné a neužitečné. Mohou to být i teologické spory, spory o nepodstatné detaily v učení nebo to může být lpění na slovíčkách (jestli je v Bibli použité slovo krásný nebo slovo pěkný, nebo jestli je napsáno Ježíš Kristus či Kristus Ježíš). Obvykle jde o to, že takový člověk nechápe podstatu věci a nemá srovnané priority v učení. Pokud jde o samotné evangelium, o osobu a dílo Pána Ježíše Krista, nesmíme uhnout ani o krůček i za cenu toho, že se budeme muset hádat. Ale pokud půjde o další věci – jako je např. správa církve, nebo způsob křtu, nebo eschatologie nebo duchovní dary nebo cokoli podobného, musíme být moudří a pokorní a soustředit se na Pána Ježíše Krista. Samozřejmě, že

všechno v křesťanském učení nějak, více nebo méně souvisí s evangeliem a s Ježíšem Kristem, ale potřebujeme střízlivě a v moudrosti vidět jak moc a nakolik daná věc sama o sobě ohrožuje evangelium.

Když se vrátíme k sektáři, jde o člověka, který nikdy nesleví, neuhne a vždycky bude vyvolávat problémy. Dnes se často můžete setkat s tím, že vám někdo řekne, že je mu něco z Písma jasné, protože mu to Bůh zvláštním způsobem zjevil. A přes takové „zjevení“ nejede vlak. Nemáme společný základ, na němž bychom mohli stavět. Takového člověka máme napomenout, jednou a podruhé a potom ho odmítnout. Požádat ho, aby nechodil do církve, zabránit mu přicházet, protože takový člověk bude rozdělovat církev. Podívejte se, co o takovém člověku Písmo říká:

Je jasné, že takový člověk je převrácený, hřeší, a tak sám nad sebou vynáší soud. (Tt 3,11)

To není pomýlený bratr, to není jeden z maličkých, který upadl do hříchu, to není ani obyčejný celník nebo pohan – takový člověk je vlk. Je převrácený, je hříšný a svým jednáním odsuzuje sám sebe. Chce tahat třísky z očí druhých, ale nevidí trámu ve svém vlastním oku. Je jako oční lékař, který by chtěl všem dělat operaci rohovky, ale přitom je sám úplně slepý! Takového se zřekni, odmítni ho, odděl se od něj a varuje před ním ostatní. Je to sektář odsouzený sám sebou. Je třeba ho napomenout, ale je také nutné se ho zřeknout, protože svým jednáním ničí nebo bude ničit Kristovu církev.

Zdůrazňuj úsilí o dobré skutky, vyhýbej se hádkám a sporům a odmítej rozvratníky, sektáře. To je cesta zdravého učení, to je praktický projev zbožnosti v životě křesťana, to je následování Pána Ježíše Krista, to je dílo Ducha svatého v životech věřících. Přesně to dělal Ježíš – zdůrazňoval ovoce dobrých skutků, vyhýbal se hádkám a odmítal rozvraceče – především z řad farizeů a saduceů. Takhle působí Boží milost v životech těch, kdo byli zachráněni z Božího milosrdenství obmytím skrze znovuzrození. To je život, který v nás působí Duch svatý, který nás posvěcuje a tak nás připravuje na slavný příchod našeho Pána Ježíše Krista.

ZRCADLO KŘEŠTANA

Jan Hus

Nemůže být spasen nikdo, kdo nepohrdne tímto světem se vším jeho pozlátkem – to říká Boží syn v evangeliu: „Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům.“ Podobně svědčí svatý Jan ve svém dopise v druhé kapitole: „Nemilujte svět ani to, co je ve světě. Miluje-li kdo svět, láska Otcova v něm není. Neboť všechno, co je ve světě, po čem dychtí člověk a co chtějí jeho oči a na čem si v životě zakládá, není z Otce, ale ze světa. A svět pomíjí i jeho chtivost; kdo však činí vůli Boží, zůstává na věky.“ A právě tak čteme o pannách a o jiných vyvolených Božích: „Královstvím světa i veškerou jeho krásou jsem pohrdla pro milost Pána Ježíše Krista, jehož jsem uviděla, jehož jsem si zamilovala a v něhož jsem uvěřila.“

Ale pohrdnutí světem se neobejde bez *poznání sebe*, proto je potřeba nejprve něco říci o poznání sebe, a teprve potom o pohrdnutí světem. Jak to říká svatý Bernard: „Chce-li člověk dojít k pravému poznání, musí nejprve prozkoumat stav těla a duše.“ Ohledně těla si, človče, připomeň, co jsi byl před narozením, co jsi poté, co ses narodil a kde jsi, a kde budeš po smrti. Před narozením jsi nebyl nic. Potom jsi byl počat v hříchu a narodil ses jako hříšník. Narodil ses z nečisté věci, proto se styď a buď pokorný. Když se člověk narodí, hned pláče – chlapeček pláče na Adama: Ááááá!, a děvčátko pláče na Evu: Ééééé! A tím pláčem vyznávají bídu tohoto světa a strach z věčné bídy. Člověk je podle těla nečistá a smrdutá věc, pytel výkalů, pokrm červů, po člověku červ a po červu smrad a ohavnost.

Proto, človče, proč se pyšíš? Připomeň si, že jsi byl počat z mrzuté věci, a potom jsi byl poddán mnoha bídám tohoto světa a hříchu, a budeš pokrmem červů v hrobě. Čím se pyšíš, prachu ze země, jenž byl počat v hříchu, narodil se do trápení, je živ v bídě a zemře v trápení? Proč tedy zdobíš své tělo drahými věcmi, které zanedlouho budou také žrát červi? Ale svou duši, která by měla být obětovaná Bohu a svatým andělům v nebesích, dobrými skutky nezdobíš! Proč si tak málo vážíš své duše a dáváš přednost tělu? Když má paní sloužit

a služka nad ní panovat, to je veliká ohavnost! Vždyť zajisté je rozumná duše vzácnější než tento svět. Neboť Boží syn nevydal své tělo na smrt za celý svět, ale za duši. Proto je duše vykoupená krví Pána Ježíše Krista vzácnější než svět. Takže co můžeš nabídnout za svou duši, které dáváš přednost před chatrným tělem? Boží syn kvůli ní sestoupil z nebe, aby ji vysvobodil z moci ďábla, plakal nad ní, když viděl, jak byla svázána mnohými hříchy, kvůli kterým by měla hořet ve věčném ohni – a nejenom že kvůli ní plakal, ale vydal sám sebe ohavné smrti, aby ji svou svatou krví vykoupil. Pochop, človče, jak vzácná je tvá duše, a jak těžké rány na duši jsou hříchy, kvůli nimž byl Boží syn tak krutě raněn. Neboť kdyby ty rány na duši nebyly k věčné smrti, nebyl by za ně Boží syn zemřel. Proto nezlehčuj tyto rány své duše, když vidíš slitování všemohoucího Boha. Boží syn byl obmyt slzami i za tebe. Proto i ty po všechny své noci umývej své lůžko slzami a svým zkroušeným srdcem. Boží syn vyléval svou svatou krev. A ty ze svého těla ustavičně vylévej utrpení. Jak říká Pán Bůh v Deuteronomiu 16, v. 3: „Po sedm dní budeš jíst nekvašený chléb poroby.“

Ale možná řekneš, že to jsou tvrdá slova, že nemůžeš odvrhnout svět a tolik trpět na těle. Nuže, pověz mi tedy, kde jsou milovníci tohoto světa, kteří tu s námi ještě nedávno byli? Nezůstalo z nich nic jiného, než prach a červi! Pilně si připomínej, čím byli: Byli to lidé jako ty, jedli a pili jako ty, tancovali, smáli se a dopouštěli se různých hříchů – a okamžitě sestoupili do pekla! K čemu jim je platná jejich marná chvála a krátké potěšení, světská moc a tělesné rozkoše, podvodně získaný majetek a mnohé služebnictvo? To všechno pominulo a zůstává jenom věčná bída! A tak když víme o těchto bídách ve světě, měli bychom je opustit. Jak dosvědčuje prorok Nahum ve třetí kapitole, v. 7: „Kdokoli tě spatří, prchne od tebe.“

A pak si, človče, pečlivě připomínej to, co se týká duše. Vejdí do svého srdce a všimni si, odkud jdeš. Jestliže smrtelně hřešíš, odcházíš od svého Spasitele, Pána Ježíše Krista, i sám od sebe, i ode všeho dobrého. Kam jdeš? Snad do věčného ohně? Co děláš a co jsi našel, co jsi ztratil? Dívej se, jestli každý den rosteš ve svatosti nebo tvé svatosti ubývá. Jaké myšlenky hýbají tvým srdcem? Jaká tě pokušení tě nejvíce trápí? Vzduroješ jim statečně? Střežíš své srdce? Neznevažuješ své hříchy? Stydíš se za ně před Pánem Bohem i před

lidmi? Činíš pokání? Pláčeš kvůli nim a zoufáš? Lituješ jich? Nechceš už žít jinak, než plnit Boží vůli? Toužíš z celého srdce po Pánu Bohu a jeho nebeském království?

Když poznáš svůj stav na základě svého těla i své duše, tehdy pochopíš, jaký jsi a jaký bys měl být. Od tohoto poznání můžeš jít dál k poznání svého Pána Boha. A čím víc každý den poznáš sebe, tím více se pozdvihneš vzhůru k nebesům. A to poznání nazývá svatý Bernard zrcadlem, do něhož opravdový kajcník nepřestává den za dnem hledět, aby vytrhal nejenom zlé myšlenky, ale také všechny neužitečné, aby ve svědomí nezůstalo nic, co by se nelíbilo Bohu. Když se toto zrcadlo správně vyčistí a člověk do něj pilně nahlíží, tehdy se mu ukáže Božské světlo. A duše bude zapálena tímto pohledem a spatří i svět budoucí a začne velmi milovat Pána Boha. Přestane se zaneprazdňovat časnými věcmi a odhodí všechny zlé touhy. Svou vůli od sebe odvrhne svět a spolehne se jenom na samotného milovaného Pána Ježíše Krista, bude vystupovat vzhůru a radovat se v duchovní blaženosti. A tak ukřižuje své tělo s jeho hříchy a žádostmi a bude žít jen pro samotného Boha.

Nyní je na čase něco krátce říct o *pohrnutí světem*. Nejdřív musí člověk vědět, že pohrnutí světem znamená nemilovat v tomto životě všechny časné i minulé věci. Nejprve má hledat Boží království a jeho spravedlnost a potom mu vše ostatní bude přidáno. A nemá nic dbát na potěšení a radosti tohoto světa, neboť konec tělesné radosti je věčná bída. Jak to říká Spasitel v evangeliu: „Běda, kdo se nyní smějete, neboť budete plakat a naříkat.“ Proto, člověče, odvrhni svět, pokud s ním nechceš zahynout. Ctít a milovat pozemské věci je stejně ohavné jako milovat lejna. Proto se lakomí boháči, kteří sami sebe učinili služebníky nad bídnými lejny, radují, když je nazývají pány. A přece jsou v pravé pravdě služebníky hříchu.

Dále si, člověče, všimni, že milost tohoto světa a milost Boží jsou dvě protichůdné věci, proto nemohou společně přebývat v jednom člověku. Neboť Boží milost táhne člověka od věcí pozemských vzhůru k nebeským, ale milost tělesná táhne zase od nebeských věcí k pozemským. Milost je totiž jakási váha v duši, jak říká svatý Augustin: „Milost má je má váha. Milostí se nesu, kamkoliv jdu. Proto čím více a hlouběji od sebe člověk zapudí tělesnou milost, tím více okusí milosti Boží.“ Ó, bídná duše, na čem v tomto světě staviš,

když vidíš, jak tě všechny tyto věci klamou? Ó, bídná duše, proč si nevšímáš, že miluješ tento svět, v němž je tolik nástrah? Jak říká svatý Augustin: „Jsem uprostřed tolika nástrah, které nachystal ďábel, aby jimi chytal duše.“ A svět je plný těchto nástrah. Ó, bídná duše, kam utíkáš od Boha, u něhož je pravé bohatství a radost? Běžíš za tímto světem, v němž máš velikou bídu a zoufání. A svět volá: „Já hynu!“ Kristus volá: „Já oživuji a obnovuji!“

Ale možná si řekneš, co je to za věci, které mi brání odmítnout svět? Odpověď je, že je mnoho takových věcí, jako je bohatství, rozkoš, krása, přízeň lidí, mládí, čest, chvála, moc, důstojnost. Tělesná krása není nic jiného než zástěrka ohavnosti. Tyto a další věci jsou překážkami k odvržení světa. Ale k tomu, abychom odvrhli svět a jeho pozlátka, nás vedou mnohé další věci: Především nás napomíná náš milý Spasitel svým životem i svými slovy, neboť se narodil ve veliké chudobě, na kříži nahý zemřel za nás hříšné. Jak dosvědčuje v evangeliu: „Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu složil.“ Dále nás k odmítnutí světa povzbuzují všichni svatí Starého i Nového zákona svými příkladnými životy a dobrým učením. Za třetí nás povzbuzuje veliká odměna nyní i v království nebeském. Jak svědčí Boží syn v evangeliu: „není nikoho, kdo opustil dům nebo ženu nebo bratry nebo rodiče nebo děti pro Boží království, aby v tomto čase nedostal mnohokrát víc a v přicházejícím věku život věčný.“ Za čtvrté nás povzbuzuje krása stvoření, nebe, slunce, hvězdy, abychom při pohledu na ně a na jiné tělesné věci, odhodili svět a hledali duchovní a nebeské věci. Za páté nás k odvržení světa povzbuzují hnutí ve světě, neboť vidíme, že celý svět hyne: Naše tělo, náš oděv, domy a další věci neustále hynou. Za šesté nás k odvržení světa napomíná krátkost tohoto života a délka věčného života. Za sedmé nás k odmítnutí světa napomíná pekelná bída. Za osmé nás napomínají rozličné bída tohoto světa, abychom ho odvrhli a toužili po nebeských věcech.

Nuže, zvol si, co chceš, ale říkám: Budeš-li milovat tento svět, zahyneš i s ním; když ale budeš milovat Syna Božího, budeš kralovat s ním, i se všemi svatými na věky v království nebeském. Amen.

CÍLEM NAŠEHO VYUČOVÁNÍ JE LÁSKA (1Tm 1,3–5)

Jaroslav Kernal

Dobré dopoledne, milovaní svatí. Pokračujeme v našem výkladu prvního Pavlova listu Timoteovi. Je to dopis adresovaný do Efezu, kde Timoteus zůstal, aby dal do pořádku některé věci, které v pořádku nebyly. Podobně Pavel nechat jiného ze svých spolupracovníků, Tita, na Krétě, aby dal do pořádku, co ještě zbývalo v tamních církvích:

Proto jsem tě ponechal na Krétě, abys uvedl do pořádku, co ještě zbývá, a ustanovil v jednotlivých městech starší, jak jsem ti nařídil. (1Tm 1,5)

Timoteus měl také pověření ustanovovat starší v Efezu, ale nebyla to jediná věc, kterou měl udělat. Jak budeme procházet listem, uvidíme, že toho bylo velmi mnoho, co nebylo v pořádku v efezské církvi, v církvi, kterou Pavel po tři roky vyučoval, kde sám připravoval a ustanovil starší. Zcela zjevně byly v této církvi problémy se staršími i se služebníky, v církvi nevěděli, jak se mají postarat o vdovy, o které přesně vdovy by se měla církev postarat, nestarali se ani o své starší, křesťané naslouchali učitelům, kteří je sváděli lidskými i démonskými naukami, byly zde ženy, které se draly do popředí a chtěly mít skrze vyučování moc nad muži, církev se nemodlila ani příliš nešířila evangelium, lidé nežili zbožně ani nevěděli, jak by měla zbožnost vypadat a zaměňovali zbožnost za askezi a nejrůznější druhy odříkání, ve sboru byly spory, hádky, hněv, jedni se povyšovali nad druhé a efezská církev se dost možná v mnohém podobala církvi korintské. Když Pavel navštívil Efez – a Lukáš ve Skutcích nezaznamenává, kdy přesně k tomu došlo, viděl, že věci nejsou v pořádku a prosil svého spolupracovníka, mladého čtyřicátníka Timotea, aby zůstal v Efezu a postaral se o to, aby věci byly zase takové, jak mají být. Pavel počítal s tím, že se do Efezu vrátí a na vše dohlédne. Vyjadřuje svou naději, že brzo přijde, ale dokud nepřijde, má

Timoteus postupovat podle instrukcí, které mu Pavel dal v tomto listě:

Píši ti to pro případ, že bych se opozdil, abys věděl, jak je třeba si počínat v Božím domě, jímž je církev živého Boha, sloup a opora pravdy. (1Tm 3,14–15)

Spolu s Timoteem nejsme ani my ponecháni napospas vlastním myšlenkám a nápadům o tom, jak bychom si měli počínat v církvi. Boží slovo je dostatečné k tomu, aby nás vybavilo všemu potřebnému pro život ve zbožnosti, pro fungování církve, pro učení i jednání. Pavel se svými instrukcemi Timoteovi začíná hned na začátku svého dopisu po úvodním pozdravu. 1Tm 1,3-5.

Máme před sebou jednoduchý text, který nám ukazuje jeden z důvodů, proč Pavel prosil Timotea, aby zůstal v Efezu – popisuje nám jednu z velkých oblastí práce starších v církvi – zabránit vyučování jiného učení. V našem textu je také popis tohoto jiného učení, včetně jeho důsledků pro místní sbor a do kontrastu s ním je postavené učení zdravé, učení evangelia. Pojdme tedy do našeho textu:

I. Timoteus v Efezu

Když jsem odcházel do Makedonie, žádal jsem tě, abys dále zůstal v Efezu a nikomu nedovolil učit odchylným naukám. (1Tm 1,3)

Během několika málo let od Pavlova odchodu z Efezu došlo v tamní církvi k určitému odklonu od evangelia – možná ne úplně od učení evangelia, ale rozhodně od života, který je založený na evangeliu. Nebylo to tak, jako u církví v Galácii, které úplně odpadly od milosti a přiklonili se k jinému evangeliu, k evangeliu skutků založených na zákoně. Efezská církev zachovala evangelium, přesto jeho čistota byla zakalena, jasnost zamlžena a ostrost otupena. Mezi vedoucími efezské církve byli rouhači, jako byli Hymenaios a Alexandr (1Tm 1,20), které Pavel vydal satanovi, aby se odnaučili rouhat. Ve druhém listu Timoteovi vidíme Hymenania, a je dost pravděpodobné, že se jedná o téhož, jako je zde v prvním listu, jak stále učí bludy a svádí Boží lid. I kovář Alexandr je zmíněn v druhém listě, ačkoliv si nemůžeme být jistí, zda se jedná o téhož muže, protože jméno Alexandr bylo v prvním století velmi populární jak mezi Židy,

tak mezi pohany. Byl to muž, který odporoval Pavlovu učení. A byli zde další – byli zde učitelé, kteří učili zákon, jak vidíme v následujících verších první kapitoly (v. 6-11), ale vůbec nerozuměli tomu, co říkají a nechápali, jaký je vztah mezi zákonem a evangeliem. Ve čtvrté kapitole je zmínka o lidech, kteří svádějí démonskými naukami a učí lidi, aby se zřekli některých pokrmů, aby nevstupovali do manželství a žili asketicky. To všechno vyvolávalo zmatek v církvi, takže lidé opouštěli ty nejdůležitější věci – zbožnost, která se projevuje modlitbami a setráváním v Božím slově, dobročinnost v péči o vdovy, misii v podpoře svých starších a šíření evangelia.

Pavel navštívil Efez spolu s Timoteem a požádal ho, aby zůstal v Efezu, a dal do pořádku všechny tyto věci. Ve třetí verši mu ukazuje, kde je kořen všech těchto nešvarů, které se zabýdly v církvi – „abys nikomu nedovolil učit odchylným naukám“! Odklon od zdravého učení evangelia vždycky vede k odklonu od zdravého života podle evangelia. A nemusí být zjevný na první pohled – tento odklon může být a obvykle je a bude velmi pomalý, postupný, nenápadný, bude se projevovat jenom maličko nejprve v jedné oblasti života, potom v druhé, třetí... Tohle je něco, co můžete pozorovat skrze celou církevní historii. V současnosti to můžete vidět například v tom, že křesťané začnou hledat pomoc nebo řešení nějakých problémů v tzv. křesťanské psychologii, která je ale založená na lidském učení (i když bývá okořeněná biblickými verši, vytrhanými z kontextu), místo aby vedla k Bohu, vede k člověku a lidé začnou používat Boha jako terapeutický prostředek. Ruku v ruce s tím jde snižování významu Božího slova, které přestává být dostatečné k tomu, aby nás připravilo ke každému dobrému činu, protože potřebujete učení psychologie. A pokud ulomíte hrot Božího slova na jednom místě, začnou se postupně lámat další a dochází k řetězové reakci.

Problémy ve sboru obvykle – ve větší nebo menší míře – souvisí se zdravým učním podle evangelia slávy požehnaného Boha. Proto Timoteus dostává za úkol nedovolit nikomu učit odchylné věci. Je to jeden z nejtěžších úkolů starších církve. Je to těžký úkol, protože to znamená, že abych rozpoznal odchylné učení, musím sám dobře vědět, čemu věřím. Jestliže je církev teologicky nevyhraněná,

jak hrdě řekl kazatel jedné rádoby evangelikální denominace v naší zemi – potom v podstatě neexistuje odchylné učení. Ale Písmo je v tomto směru docela jasné – je tady zdravé učení a je tady jiné učení, falešné učení, démonské učení. Takže potřebujeme vědět, čemu věříme a starší to musí vědět. Když už víme, čemu věříme, stále zůstává nelehkým úkolem nedovolit učit odchylným věcem. Titovi Pavel dokonce říká, že některé lidi je potřeba umlčet, doslova zacpat jim ústa. Takže nejde jenom o to, kdo vyučuje a káže ve sboru, nejde o to, koho pustíme nebo nepustíme za kazatelnu – to se dá celkem jednoduše ošetřit, ale jde také o to, že ve sboru mohou být někteří lidé, a tak to bylo i ve sboru v Efezu, kteří nebudou vyučovat „oficiálně“, ale přesto budou šířit falešné učení nebo odchylné. V takovém případě je to pastýřská práce jak s danými lidmi, tak i s těmi, kdo jim naslouchají. Pavel povzbuzuje Timotea:

Nepouštěj se do hloupých sporů, v jakých si libují nepoučení lidé; víš, že vedou jen k hádkám. Služebník Kristův se nemá hádat, nýbrž má být laskavý ke všem, schopný učit a být trpělivý. Má vlídně poučovat odpůrce. Snad jim dá Bůh, že se obrátí, poznají pravdu a vzpamatují se z ďáblových nástrah, do kterých se dali polapit, když podlehli jeho vůli. (2Tm 2,23–26)

Ještě musím zmínit jednu těžkost, která souvisí s tímto příkazem, jedno úskalí, kterému je potřeba se vyhnout a potom půjdeme k obsahu falešného učení. Víte, nejjednodušším řešením celé věci by bylo, kdyby Timoteus řekl, že nejlépe zabrání tomu, aby někdo učil odchylné věci tím, že bude vyučovat jenom on. Nikdo jiný kromě mě, případně ještě toho nebo toho bratra nebude kázat a vyučovat, a tak zabráníme tomu, aby se ve sboru šířilo odchylné učení. Ale ještě budeme muset lidem říct, že nemají poslouchat další kázání na internetu, číst knihy, které nedoporučíme, kromě Zápasu o duši žádné časopisy a úplně nejlepší bude, když s nikým ani nebudou mluvit o duchovních věcech... To, co popisují, je sektářství, kterému se musíme vyhýbat a před kterým musíme, moji milí, utíkat. Je to nebezpečné a je to velké pokušení pro všechny vedoucí v církvi, aby udělali něco takového. A nakonec to ani nevyřeší problém odchylného učení, protože pokud sami sebe, své učení

a své názory nebudeme konfrontovat jinými názory a to vše srovnávat s Písmem, skončíme zacyklení do sebe a dostaneme se úplně mimo. Pojďme nyní ke druhé věci v našem textu:

II. Obsah falešného učení

Žádal jsem tě, abys dále zůstal v Efezu a nikomu nedovolil učit odchylným naukám a zabývat se bájemi a nekonečnými rodokmeny, které vedou spíše k jalovému hloubání... (1Tm 1,3–4)

Podívejme se na tři věci, které jsou v tomto textu a které nám poodhalují obsah toho, co učili někteří lidé v Efezu. Od šestého verše přistě uvidíme další velkou oblast, kterou se měl Timoteus zabývat – učitelé zákona, kteří se snažili svým vyučováním dovést křesťany pod zákon.

Jiné učení

V našem dnešním textu ale mluví Pavel nejprve velmi obecně – říká Timoteovi, aby nedovolil nikomu učit odchylným naukám, nebo jak bychom to mohli přeložit doslova „aby přikázal některým vyučovat jiné nauky“. „Vyučovat jiné nauky“ je v řečtině jedno slovo, sloveso, které mluví o vyučování jiných, odlišných nauk. Jedná se o jiné učení, než jaké přijali od Pavla. Není to zdravé učení podle evangelia slávy požehnaného Boha, ale jde o něco naprosto jiného. V Efezu byli lidé, kteří vyučovali věci, které se přičily zdravému učení, a to všemi možnými způsoby. Zatemňovali evangelium zákonem, vydávali milost za nezřízenost, zbožnost zaměňovali za askezi, místo na Krista se soustředili na člověka. Proto musel Pavel připomenout Timoteovi, aby odmítal bezbožné a dětinské báje (1Tm 4,7) a cvičení těla ve smyslu askeze (1Tm 4,8). Proto musí mluvit o tom, jaké je tajemství zbožnosti:

Byl zjeven v těle, ospravedlněn Duchem, viděn od andělů, hlásán národům, došel víry ve světě, byl přijat do slávy. (1Tm 3,16)

Zbožnost je o Kristu, zbožnost vychází z evangelia. Jakékoliv jiné učení je falešné, snižuje Krista a odvádí od spasení. Ale jenom skrze Krista je možné dojít spásy, jenom v něm je možné najít milost. V evangeliu je dost milosti i pro největšího z hříšníků, jak o sobě mluví Pavel. Kristova smrt na kříži očišťuje od každého hříchu

všechny, kdo se na ní ve víře spoléhají a Kristovo slavné vzkříšení je mocí k novému životu pro všechny, kdo v něj věří.

Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. (Ř 10,9)

To je evangelium, které zachraňuje hříšníky. To byla zpráva, která byla zatemněna jiným učením. Proto Pavel povolává Timotea k tomu, aby umlčel každého, kdo by učil odlišné nauky, jiné učení. Součástí těchto nauk byly:

Mýty a nekonečné rodokmeny

Tohle nám trochu ukazuje, jakým směrem se ubíralo učení těchto falešných učitelů – šli k věcem, které neměly základ v Písmu, v Božím slově. Šli dál, než šlo Boží slovo, šli k tradicím, k tradovaným příběhům, k mýtům, k příběhům, které byly vymyšlené lidmi a které se snadno nalepí na každý skutečný příběh. Pavel tady zmiňuje mýty – nevíme přesně, o co šlo, ale je dost možné, že to souviselo s asketickými naukami, možná s gnosticismem, který se v prvním století šířil v křesťanských církvích. Nemůžeme si být jistí, o jaké mýty šlo, ale to není to nejdůležitější – to, co si z toho máme vzít, je, že nemáme stavět na ničem jiném, než na samotném Písmu. Apoštol Petr se setkal s podobnými věcmi v církvích, a proto napsal křesťanům:

Nedali jsme se vést vymyšlenými bájemi, ale zvěštovali jsme vám slavný příchod našeho Pána Ježíše Krista jako očití svědkové jeho velebnosti. On přijal od Boha Otce čest i slávu, když k němu ze svrchované slávy zazněl hlas: Toto jest můj milovaný Syn, v něm jsem našel zalíbení. A tento hlas, který vyšel z nebe, jsme my slyšeli, když jsme s ním byli na svaté hoře. Tím se nám potvrzuje prorocké slovo, a činíte dobře, že se ho držíte; je jako svíce, svítící v temném místě, dokud se nerozběsí den a jitřenka vám nevzejde v srdci. (2Pt 1,16–19)

Všimněte si, co říká – nestaví ani na bájích, ani na zkušenostech – a měl zkušenosti, jaké měli s ním jenom dva další lidé. Viděl Krista proměněného do jeho slávy – a přesto to nebylo něco, na čem by chtěl stavět a k čemu by chtěl vést ostatní křesťany – odkazuje je na zapsané Boží slovo. Děláte dobře, že se ho držíte! Boží slovo je světlem. Žádné lidské učení, žádné lidské výmysly, žádné mýty

nemohou být světlem pro život člověka. Mýty, o kterých mluví náš text, jsou spojené s rodokmeny – možná biblickými rodokmeny, možná jinými, ale se vši pravděpodobností se jedná o židovské rodokmeny. Zdá se, že to bylo součástí učení židovských učitelů, kteří se snažili dovést křesťany k tomu, aby žili podle Mojžíšova zákona. Titovi, kterého Pavel nechal na Krétě, napsal:

Hloupým sporům o rodokmeny, rozbrojům a hádkám o Zákon se vyhýbej. Jsou zbytečné a k ničemu. (Tt 3,9)

Židé si velmi pečlivě vedli rodokmeny, protože tím prokazovali jak svou příslušnost k národu, tak také způsobilost ke službě. To se týkalo kněží a lévijců, kteří museli mít jasně prokazatelný původ od Árona a Léviho, jinak by nemohli být připuštěni ke službě v chrámu. Měli pečlivě vedené rodokmeny, které byly uschovány v chrámu. Když byl v roce 70 dobyt Jeruzalém a chrám byl zničen a spálen, vzaly za své i všechny rodokmeny, které zde byly uloženy. Ale v době, kdy Pavel psal Timoteovi, byli v Efezu lidé, kteří se dovolávali rodokmenů a dost možná kněžských funkcí, jako to dělali synové jakéhosi Skévvy, údajně židovského velekněze, jak můžeme číst ve Skutcích 19. A podívejte se do našeho textu, k čemu směřovalo učení takových lidí:

Vede k jalovému hloubání

Dohadování, spory, hloubání, nekonečné otázky, které vedou k rozbrojům a hádkám. To je jeden z výsledků falešného učení v církvi. Odklon od zbožnosti a svatosti a příklon k hádkám a k neplodnému hloubání. Zaměření se na okrajové a nedůležité věci a pominutí těch podstatných a zásadních. Tohle byl problém farizeů, vzpomínáte?

Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Odevzdáváte desátky z máty, kopru a kmínu, a nedbáte na to, co je v Zákoně důležitější: právo, milosrdenství a věrnost. Toto bylo třeba činit a to ostatní nezanedbávat. (Mt 23,23)

Souvislost se zákonem je zjevná z následujících veršů a je vidět, že falešné učení působí pořád stejně. Na Krétě vedlo k hloupým sporům, v Efezu k jalovému hloubání a dohadování, jak bychom mohli také přeložit slovo, které se tam používá. To vede k sektářství, nejednotě, rozdělení. Pokud v církvi starší nedělají svou práci, jak mají, vede to nakonec ke zmatku, a k tomu, že se církev stává

neužitečnou, přestává být solí a světlem světa, a místo toho se točí jenom kolem svých vlastních záležitostí a problémů, řeší mýty a rodokmeny a opouští pevné Boží slovo. Proto Pavel dává tyto věci do kontrastu s tím, co je nejdůležitější:

III. Cíl křesťanského vyučování

... abys ... nikomu nedovolil učit odchýlným naukám a zabývat se bájeami a nekonečnými rodokmeny, které vedou spíše k jalovému hloubání, než k účasti víry na Božím záměru. Cílem našeho vyučování je láska z čistého srdce, z dobrého svědomí a z upřímné víry. (1Tm 1,3–5)

Falešní učitelé v Efezu odváděli Boží lid od evangelia, místo aby ho vedli k němu. Jejich učení působilo svár a rozpory, nebylo to něco, co buduje, ale místo toho bořili. Proto Pavel zdůrazňuje dvě věci, které vyplývají ze zdravého učení:

Účast víry na Božím záměru

Ekumenický překlad mluví o „účasti víry na Božím záměru“, Studijní překlad o „Boží správě, která spočívá ve víře“ a B21 o „naplňování Božího záměru ve víře. Doslovně bychom mohli ten text přeložit jako „plán Boží ve víře“. Je tam slovo *oikonomia*, ze kterého máme české ekonomie, a které znamená správcovství, správu jako takovou, a může se také překládat jako plán nebo výchova či vedení ke spasení. A v tomto druhém významu – plán, výchova, vedení ke spasení, je potřeba rozumět tomu slovu v našem textu. Zdravé učení vede ke Kristu na prvním místě, což znamená k evangelium a k víře. Evangelium je evangeliem Kristovým a je o víře. Pavel říká:

Nestydím se za evangelium: je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale také pro Řeka. Vždyť se v něm zjevuje Boží spravedlnost, která je přijímána vírou a vede k víře; stojí přece psáno: ‚Spravedlivý z víry bude živ.‘ (Ř 1,16–17)

Tady máme Abakuka 2,4 v praxi. Zdravé vyučování se nutně musí zabývat Božím plánem spasení, který je o víře. Jsme spaseni milostí skrze víru (Ef 2,8). A to je obsahem a hlavním tématem zdravého vyučování. Je to vysvětlení textu Božího slova s ohledem na Boží

plán spásy, vysvětlování Písma skrze evangelium Kristovo – a to vede k víře. A to bylo něco, co úplně unikalo těm falešným učitelům v Efezu. Místo toho se zabývali nekonečnými rodokmeny, řešili konspirační teorie a nejrůznější mýty, ale nevedli lidi ke Kristu! Proto se vůbec nemůžeme divit tomu, že Pavel chtěl po Timoteovi, aby takovým lidem zakázal učit, aby jim nedovolil šířit jejich učení. A co víc – nejenom že ukazuje Timoteovi, co tito lidé opomíjeli, vysvětluje mu také, co je cílem křesťanského vyučování. A o tom je celý pátý verš:

Cílem vyučování je láska

Cílem našeho vyučování je láska z čistého srdce, z dobrého svědomí a z upřímné víry. (1Tm 1,5)

Některé překlady (např. ČSP) zdůrazňují, že se jedná o toto konkrétní Timoteovo vyučování – cílem tohoto nařízení je láska. Když Timoteus nařizuje falešným učitelům, aby už dále neučili odchylné nauky, tak cílem je láska. Nepochybně to tak je – jestliže milujeme evangelium a jestli toužíme po spasení nevěřících a růstu věřících, potom nám nikdy nebude lhostejné, že někdo káže nesmysly, bludy, věci, které odvádějí lidi od víry, že někdo převrací Boží slovo nebo káže lidské filozofie a smyšlenky. A protože milujeme Boha i bližního, budeme usilovat o to, aby takový člověk buď změnil své učení, nebo se ho budeme snažit umlčet. Nicméně nemyslím si, že tohle je skutečně důraz tohoto textu. Jsem přesvědčený o tom, že Pavel směřoval ještě dále – jak to nacházíme v Ekumenickém překladu, že směřoval k obecnému cíli jakéhokoliv křesťanského vyučování. Důvodem, proč si to myslím, je kontext – konec čtvrtého verše, kde se mluví o Božím plánu spásy skrze víru, dále popis falešného učení, které následuje a vrcholí ve verších 10 a 11:

... a co se ještě přičí zdravému učení podle evangelia slávy požehnaného Boha, které mi bylo svěřeno. (1Tm 1,10–11)

Zde se znovu mluví o celku zdravého učení, o celém evangeliu. A podobně následující verše, v nichž Pavel popisuje moc evangelia na sobě samém. Cílem křesťanského vyučování je láska – k Bohu a k bratrům. Boží láska, která proměňuje lidské srdce. Je to proměna života křesťana. Pokud nás vyučování nepovede k tomu, že budeme více milovat Boha a více milovat bližní – a to obojí se projeví

praktickou službou lidem kolem nás – potom se nejspíš nejedná o zdravé vyučování.

Láska neudělá bližnímu nic zlého. Je tedy láska naplněním zákona. (Ř 13,10)

Láska, která je vyvrcholením učení a naplněním zákona, je tady charakterizovaná třemi věcmi – vychází z trojitého zdroje:

1. Láska z čistého srdce. Je tady srdce, které je očištěné krví Ježíše Krista. Jenom z takového srdce může vycházet skutečná láska. Nemůžeme hledat lásku u nevěřících – nenajdete jí tam. Jenom srdce, které bylo obřezané Duchem svatým, je srdce, které je schopné skutečně, opravdově milovat. Milovat tak, jako Bůh miloval nás, že dal svého Syna za nás. Vidíte, jak spolu souvisí víra (účast víry na Božím záměru), vyučování zdravého učení a láska? Zdravé učení vede k víře a z víry může pramenit skutečná láska – jenom věřící srdce je očištěné srdce. Takové srdce je evangeliem rozpalováno a rozehríváno, aby více, radostněji, hlouběji a odhodlaněji milovalo Boha i bližního. Čisté srdce je takové srdce, které bylo očištěno Kristem a které se stále očišťuje – vyznává své hříchy Bohu a opouští je, proměňuje se do podoby Ježíše Krista. Druhým zdrojem je:

2. Láska z dobrého svědomí. Zatímco čisté srdce odkazuje na objektivní skutečnost Kristovy oběti, dobré svědomí se zaměřuje na každodenní chození s Kristem. Čisté srdce je něco, co Kristus udělal na kříži Golgoty a v našich životech to došlo naplnění v okamžiku, kdy jsme uvěřili. Dobré svědomí je něco, co si můžeme a máme zachovávat, a co souvisí s poslušností Kristu. Jestliže Pána posloucháme a jednáme podle jeho slova, zachováváme si čisté svědomí. Nejsme si vědomi žádného provinění proti Bohu a jeho slovu. A pokud se nějaké takové provinění objeví, utíkáme s ním ke kříži Beránkovu, prosíme o milost a slitování, obnovujeme své svědomí skrze víru v Krista. Vyučování zdravého učení tedy vede k lásce z čistého srdce, k lásce z dobrého svědomí a nakonec:

3. Láska z upřímné víry. Třetím zdrojem lásky je upřímná víra. Vírou zde Pavel myslí spolehnutí se na Boha a na evangelium. Na tomto místě mluví o samotném základu, na kterém stavíme – věř v Pána Ježíše a budeš spasen. Upřímná víra k tomu řekne jenom ano a amen. Upřímná víra nehledá pochybnosti, nehledá otázky, spory a hloubání, ale spoléhá se na Boží slovo. To stačí, tam je naprosto všechno.

Upřímná víra je taková víra, která není pokrytecká, jak je to doslova v originále (KRAL „víra neošemetná“). Je to víra, o které mluví Jakub, když nás vybízí, abychom si ve víře vyprosili od Boha moudrost:

Nechť však prosí s důvěrou a nic nepochybuje. Kdo pochybuje, je podoben mořské vlně, hnané a zmítané vichřicí. Ať si takový člověk nemyslí, že od Pána něco dostane; je to muž rozpolcený, nestálý ve všem, co činí. (Jk 1,6–8)

Je to jednoduchá a nekomplikovaná víra v Boha a jeho slovo. Bůh slíbil, že když se spolehne na jeho řešení, on splní, co slibuje. Spolehněte se na to, že Kristova oběť je naprosto dostatečná pro vaše spasení a budete zachráněni. Kristův kříž je prostředkem vašeho vykoupení a není jiná cesta, jak byste mohli vykoupení získat. Spasení není nijak složité – stačí věřit a to je jednoduché. Věřte v Krista?

Mluvili jsme o lidech, kteří se minuli smyslem evangelia. Viděli jsme zodpovědnost starších, kteří nemají takovým lidem dovolit, aby vyučovali druhé a viděli jsme také zodpovědnost každého jednotlivého křesťana – zodpovědnost za to, čemu nasloucháme, jakému učení a jakým učitelům a zodpovědnost za to, co říkáme, co vyučujeme druhé, protože v jistém omezeném slova smyslu jsme všichni učiteli, protože každý křesťan byl vyučen od Boha a nyní zvěstuje evangelium, tedy vyučuje druhé o Bohu. Víte, čemu věříte? Víte, co vyučujete? Vedou vaše slova k budování v lásce? Vedou k takové lásce, která vychází z čistého srdce, dobrého svědomí a upřímné víry? Je vaše srdce očištěné vírou? Je vaše svědomí dobré? Pokojné? Je vaše víra upřímná? Jde o srdce! Jde o svědomí! Jde o víru! A především – jde o Krista! Jenom on může účinně jednat s naším srdcem, jenom on může upokojit naše svědomí a jenom on může posílit naši víru.

Proto ... odhodme všecku přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle. (Žd 12,1–2)

Amen.

POVINNOSTI SVĚDOMÍ

William Perkins (1558–1602)

Správné jednání nebo povinnosti svědomí jsou dvojí: vydávat svědectví a vynášet soudy (Ř 2,15).

Vydávání svědectví

Svědomí vydává svědectví tím, že určuje, zda se nějaká věc stala nebo nestala. „Jak dosvědčuje jejich svědomí“ (Ř 2,15). „Toto je naše chloubka: Naše svědomí nám dosvědčuje“ (2K 1,12). Zde musíme zvážit tři věci: (1) o jakých věcech svědomí svědčí; (2) jakým způsobem; a (3) jak dlouho.

1. O jakých věcech svědomí svědčí

Svědomí vydává svědectví o našich myšlenkách, našich pohnutkách a o našich skutcích. To, že svědčí o našich skrytých myšlenkách, vyplývá ze svědectví, které lidé někdy vydávají: „Podle svého svědomí bych si to nikdy nepomyslel.“ Čímž naznačují, že si cosi myslí, nebo že si to nemyslí, a že jejich svědomí může říci, jak to mysleli. Nemělo by se nám to zdát nijak divné. Jsou totiž dvě činnosti rozumu: jedna je prostá, která sotva vnímá nebo promýšlí to či ono a druhá je odrazem nebo zrcadlením té první, při níž člověk vnímá to, o čem přemýšlí a rozvažuje sám nad sebou. A přesně tuto druhou činnost vykonává právě svědomí. Mysl myslí myšlenku, svědomí pak přesahuje mysl a ví, co mysl myslí; takže kdyby se člověk chystal skrýt své hříšné myšlenky před Bohem, jeho svědomí jako jiná osoba v něm vše odhalí. Prostřednictvím tohoto druhého působení může svědomí vydávat svědectví i o myšlenkách. A odtud si také zřejmě vypůjčuje své jméno, protože svědomí je věděním (nebo vědomím), které je spojené s jiným věděním, neboť díky němu vnímám a vím, co vím.

Svědomí také svědčí o tom, jaká je vůle a náklonnost lidí v každé záležitosti. „Mluvím pravdu v Kristu, nelžu, a dosvědčuje mi to mé

svědomí v Duchu svatém, že mám velký zármutek a neustálou bolest ve svém srdci. Přál bych si sám být proklet a odloučen od Krista Ježíše za své bratry, za lid, z něhož pocházím“ (Ř 9,1–3).

A konečně svědčí o tom, jaké jsou lidské činy. „Sám v srdci víš [tj. svědomí dosvědčuje], že i ty častokrát zlehčoval druhé“ (Kaz 7,22).

2. Jakým způsobem svědomí svědčí

Způsob, který svědomí používá při vydávání svědectví, spočívá ve dvou věcech. Za prvé, sleduje a zaznamenává všechny věci, které děláme. Za druhé nám o nich všech vnitřně a skrytě v srdci vypovídá. V tomto ohledu ho lze vhodně přirovnat k sekretáři (nebo zapisovateli), který má vždy v ruce pero, aby zapsal a zaznamenal vše, co bylo řečeno nebo učiněno, a který také díky tomu, že vede záznamy o soudních procesech, může vyprávět o tom, co bylo řečeno a učiněno i před mnoha sty lety.

3. Jak dlouho svědomí svědčí

Svědčí nepřetržitě – ne minutu, den, měsíc nebo rok, ale navěky. Když člověk zemře, svědomí neumírá. Když tělo hnije v hrobě, svědomí žije a je živé a zdravé. A až vstaneme z mrtvých, přijde s námi svědomí k Božímu soudu, aby nás před Bohem buď usvědčovalo, nebo obhajovalo. „Jak dosvědčuje jejich svědomí, poněvadž jejich myšlenky je jednou obviňují, jednou hájí“ (Ř 2,15).

Důsledky, které z toho vyplývají

Touto první povinností svědomí se máme naučit třem věcem.

První je, že Bůh existuje. A k tomu nás může přivést i samotný rozum. Ostatně o čem svědčí svědomí? O konkrétních skutečích. Ale proti komu nebo s kým vydává svědectví? V srdci můžeš cítit, že to dělá buď pro tebe, nebo proti tobě. A komu svědčí? Lidem nebo andělům? To není možné, protože ti nemohou slyšet hlas svědomí. Nemohou přijmout svědectví svědomí. Ne, nemohou vidět, co je v srdci člověka! Proto nezbyvá než konstatovat, že existuje duchovní podstata, nejmoudřejší, nejsvětější a nejmocnější, která vidí všechno a již svědomí vydává svědectví, a tou je sám Bůh. Ať proti tomu ateisté štekají, jak

dlouho chtějí. Mají v sobě to, co je přesvědčí o pravdě o Bohu, ať už za života, nebo po smrti.

Za druhé se dozvídáme, že Bůh se zvláštní prozřetelností bdí nad všemi lidmi. Podle toho se pozná, že pán vězení má o své vězně starost: když s nimi posílá dozorce, aby je hlídali a v příhodný čas je zase přivedli domů. A tak se Boží péče o člověka projevuje v tom, že když stvořil člověka a umístil ho na svět, dal mu svědomí, aby bylo jeho strážcem, aby mu bylo stále v patách, aby ho sledovalo jako pes (jak říkáme), aby zkoumalo jeho činy a vydávalo o nich svědectví.

Za třetí, proto můžeme pozorovat Boží dobrotu a lásku k člověku. Když člověk udělá něco špatného, Bůh mu to nejprve tajně oznámí prostřednictvím jeho svědomí. Když to pak napraví, Bůh mu odpustí. Pokud ne, pak ho za to následně jeho svědomí bude muset otevřeně obvinít u Božího soudu před všemi svatými a anděly v nebi.

Vynášení soudů

Druhým úkolem svědomí je vynášet soudy o vykonaných skutcích. „Vynášet soudy“ znamená rozhodovat o tom, zda je věc vykonána dobře, nebo špatně. V tom se svědomí podobá soudci, který koná soudní přelíčení, bere na vědomí obžalobu a přiměje nejhoršího zločince, který je, aby se postavil před soudní tribunál. Ba, je to (jakoby) malý bůh, který sedí uprostřed lidských srdcí a který je obžalovává v tomto životě tak, jak budou obžalováni za své přestupky před soudem věčně živého Boha v den soudu. Proto dočasný soud, který vynáší svědomí, není ničím jiným než počátkem (nebo předzvěstí) posledního soudu.

Proto jsme napomínáni, abychom si dávali zvláštní pozor na to, aby nás nic z minulosti netížilo, abychom tak v budoucnu nezatěžovali své svědomí žádnou záležitostí. Jestliže nás totiž obviňuje naše svědomí, mnohem více nás odsoudí Bůh, říká svatý Jan, protože on vidí všechny naše činy jasněji a soudí je přísněji než svědomí (1J 3,20). Proto bude dobré, aby všichni lidé pracovali na tom, aby mohli s Pavlem říci: „Ničeho si nejsem vědom“ (1K 4,4), aby mohli před Bohem stát navždy bez viny.

Zde musíme zvážit dvě věci: zaprvé příčinu, která nutí svědomí vynášet soud, a zadruhé způsob, jak to dělá.

Příčina soudu

Příčina je poutem svědomí. Pouto je to, co má moc a autoritu nad svědomím, aby ho řídilo. Poutat znamená naléhat, způsobovat a nutit ho při každém jednání, buď obviňovat z hříchu, nebo obhajovat jeho dobré jednání, nebo říkat, že toto se smí, nebo nesmí... Když je tedy nad svědomím jednou ustanovena poutací moc, pak musí při každém jednání nutně buď obviňovat, nebo obhajovat. Podobně jako člověk ve městě nebo městečku, který má svou svobodu, může chodit nahoru a dolů nebo nechodit, kam chce a kdy chce; je-li však jeho tělo soudcem připoutáno a uvězněno, pak je jeho dřívější svoboda omezena a může se pohybovat [jen] nahoru a dolů v rámci vězení nebo jiného povoleného místa.

Pouto svědomí je buď správné, nebo nesprávné.

1. *Správné*: Správné je to, co má absolutní a svrchovanou moc zavazovat svědomí. A to je Boží slovo zapsané v knihách Starého a Nového zákona. Zdůvodnění: (1) Ten, který je Pánem svědomí, svým slovem a zákony svědomí svazuje. Bůh je však jediným Pánem svědomí, protože on ho stvořil, on jediný ho řídí a nikdo jiný než on ho nezná. Proto jedině jeho slovo a zákony správně svazují svědomí. (2) Ten, který má moc zachránit nebo zničit duši za dodržování nebo porušování svých zákonů, má absolutní moc svazovat duši a svědomí stejnými zákony. To první však platí pouze pro Boha. „Jeden je zákonodárce i soudce; on může zachránit i zahubit“ (Jk 4,12). „Hospodin je náš soudce, Hospodin je náš zákonodárce, Hospodin je náš král, on nás spasí“ (Iz 33,22). Proto jedině Boží slovo svou absolutní a svrchovanou mocí zavazuje svědomí. Protože tento bod je jasný sám o sobě, další dokazování je zbytečné.

Z toho vyplývají různá ponaučení. (1) Ti, kdo jsou mezi námi nevědomí, se musí snažit získat znalost Božího slova, protože to zavazuje svědomí. Ani výmluva na neznalost nebude sloužit jako omluva, protože ať už Boží zákony známe, nebo neznáme, přesto nás zavazují. A my jsme vázáni nejen k jejich plnění, ale jestliže je neznáme, jsme dále vázáni k tomu, abychom nebyli ignoranty, ale abychom se snažili

je poznat. I kdybychom neměli žádné další hříchy, naše neznalost by stačila k tomu, abychom byli odsouzeni. (2) Boží slovo máme poslouchat, i kdybychom měli urazit všechny lidi, ano, ztratit přízeň všech lidí a utrpět tu největší škodu, jaká může být – dokonce i ztrátu života. A důvod je nasnadě, protože Boží slovo má tuto výsadu nasadit svědomí uzdu, spoutat ho a omezit. (3) Ať už se pustíme do čehokoli nebo cokoli vezmeme do ruky, musíme nejprve zkoumat, zda nám Bůh dává svobodu ve svědomí a oprávnění to udělat. Neboť kdybychom to dělali jinak, svědomí nás bude muset v tu chvíli před Bohem obvinít z hříchu. (4) Zde vidíme, jak nebezpečný je případ všech lidí, kteří chtějí žít podle toho, jak chtějí, a nechťejí se hlásit k žádnému náboženství, dokud nebude konec rozdlům a rozporům a dokud nebudou mít rozhodnutí všeobecného koncilu. Ať už se totiž tyto věci stanou, nebo ne, je jisté, že jsou ve svědomí zavázáni přijmout a věřit dávnému, prorockému a apoštolskému učení, které se dotýká pravého uctívání Boha a cesty k věčnému životu, což je právě náboženství. Totéž je třeba říci o všech ospalých protestantech a vlažných evangelících, kteří se nevěnují náboženství s takovou péčí a svědomitostí, s jakou by měli, ale věnují se mu jen tehdy a natolik, nakolik to prospívá jejich zájmům, běžně znevažují nebo pohrdají shromážděními, kde se káže Slovo, a zřídka se účastní Památky Páně... Jako hloupí ubožáci nevidí ani necítí onu zavazující moc, kterou má Boží slovo v jejich svědomí.

Boží slovo je buď zákon, nebo evangelium.

2. *Nesprávné*: Nesprávné pouto je takové, které nemá žádnou moc nebo způsobilost zavazovat svědomí, protože tato způsobilost vyplývá pouze z Božího slova nebo z jeho části. Je trojí: lidské zákony, přísahy a sliby.

BOŽÍ MOUDROST V RYCHLE SE MĚNÍCÍM SVĚTĚ

Stephen Rees

Křesťané potřebují moudrost. „Blaze člověku, jenž našel moudrost, člověku, jenž došel rozumnosti. Nabýt jí je lepší nežli nabýt stříbra, její výnos je nad ryzí zlato. Je drahocennější než perly, nevyrovnej se jí žádné tvé skvosty“ (Př 3,13–15).

Co je to moudrost? Moudrost je schopnost vidět věci jasně a jednat podle nich. Moudrý člověk je ten, kdo vidí věci tak, jak skutečně jsou, chápe, co má v různých situacích dělat, a dělá to.

Kde začíná moudrost?

Bible nám říká, že „počátek moudrosti je bázeň před Hospodinem“ (Př 9,10). Bůh sám je nejvyšší skutečností. Je jedinou věčnou bytostí, Stvořitelem a Udržovatelem všech věcí, svrchovaným vládcem nad vším, co existuje, velkým Zákonodárcem, Soudcem všeho svého stvoření. Nikdy se nemění.

Poznat Boha takového, jaký je, a bát se ho je výchozím bodem veškeré moudrosti. Pokud člověk ve svém myšlení Boha vynechá, nemůže vidět jasně vůbec nic. Ať je takový člověk jakkoli inteligentní nebo vzdělaný, je to hlupák.

Moudrý člověk má náležitou bázeň před Bohem. Proto si všímá všeho, co Bůh řekl ve své knize, v Bibli. Věnuje pozornost tomu, co Bůh řekl o světě, o lidech, o životě, o smrti, o manželství, o výchově dětí, o penězích, o jídle a pití, o práci, odpočinku a spánku – prostě o všem!

Bůh je dokonale moudrý, stvořil svět a všechno, co je v něm, takže všemu tomu dokonale rozumí. Budeme-li se Boha bát, budeme naslouchat tomu, co o všech těchto věcech řekl, a budeme růst v moudrosti.

Být moudrý samozřejmě znamená studovat pravidla, která nám Bůh dal, a chápat, jak tato pravidla uplatňovat v každé oblasti života. Moudrý člověk nemusí rozumět tomu, proč se věci dějí tak, jak se dějí.

A nemusí být schopen předvídat, co se stane v budoucnosti. V různých situacích, kterým čelí, se však řídí Božími pokyny. Dělá tedy správná rozhodnutí – rozhodnutí, která se líbí Bohu a vedou k dobrým výsledkům.

Růst v moudrosti

Věřící by měl s přibývajícími léty růst v moudrosti. To platilo i pro Pána Ježíše. „A Ježíš prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem“ (Lk 2,52). Když byl Ježíš ještě batole, byla jeho moudrost dokonalá, ale zároveň omezená. Nepotřeboval rozhodovat o manželství, investicích, politice nebo kariéře. V těchto věcech nepotřeboval moudrost dospělých. S přibývajícím věkem se však musel potýkat se stále náročnějšími rozhodnutími a potřeboval stále větší moudrost.

Po celou dobu našeho křesťanského života bychom měli růst v moudrosti. Měli bychom být stále lépe vybaveni k tomu, abychom mohli činit moudrá rozhodnutí v každé oblasti života. Pavel nabádal efezské věřící: „Dávejte si dobrý pozor na to, jak žijete, abyste si nepočínali jako nemoudří, ale jako moudří; nepromarněte tento čas, neboť nastaly dny zlé. Proto nebuďte nerozumní, ale hleďte pochopit, co je vůle Páně“ (Ef 5,15–17).

A takto se modlil za členy církve v Kolosách: „.... nepřestáváme za vás v modlitbách prosit, abyste plně, se vši moudrostí a duchovním pochopením poznali jeho vůli. Tak budete svým životem dělat Pánu čest a stále se mu líbit, ve všem poneseťe ovoce dobrých skutků, budete růst v poznání Boha“ (Ko 1,9–10).

Když jsme se kdysi obrátili ke Kristu, byli jsme jako čerstvě narozené děti s malou mírou porozumění. S přibývajícími roky bychom však měli dospívat a být lépe vybaveni pro zvládání obtížných a složitých rozhodnutí. Měli bychom růst v moudrosti.

Soustavný nebo náhlý růst?

Pro mnoho křesťanů je růst v moudrosti pomalý a stálý proces. S přibývajícími léty studujeme Písmo, posloucháme jeho výklad, nasloucháme zralejším křesťanům, učíme se z vlastních zkušeností (a často i chyb) a kousek po kousku se učíme „svým životem dělat Pánu čest“.

Ale není to tak vždycky. Někdy nás Pán staví do okolností, které jsou ohromně komplikované a nepřehledné. Čelíme dilematům, kterým jsme nikdy předtím nemuseli čelit. Musíme se vypořádat s problémy, které nám připadají naprosto nepochopitelné. Jsme nuceni činit rozhodnutí, ačkoli se zdá, že před námi není žádná jasná cesta. Uvědomujeme si, že prostě nemáme dostatek moudrosti, abychom zvládli situace, v nichž jsme se ocitli.

V takových chvílích se přistihneme, že voláme k Bohu, aby nám dal moudrost. Probíráme se Biblií a hledáme pasáže, které by vrhaly světlo na naše dilemata. Jsme nuceni přemýšlet usilovněji, než jsme kdy předtím přemýšleli. Je to, jako by nás Pán zařadil do intenzivního vzdělávacího programu. Chceme-li přežít, musíme rychle získat moudrost.

Období krize

Domnívám se, že takovou strmou křivku učení zažíváme právě teď. Nejen někteří z nás, ale všichni. Svět kolem nás se během našeho života rychle mění. Ale změny, které přišly v posledních několika letech, jsou ohromující - a matoucí.

Naše společnost se změnila téměř k nepoznání. A to znamená, že stojíme před rozhodnutími a dilematy, kterým jsme nikdy předtím nemuseli čelit. Dovolte mi vyjmenovat některé oblasti života, ve kterých budeme potřebovat moudrost danou Bohem, abychom se vyrovnali se změnami, které hýbou naší společností.

1. Internet – a zejména nadvláda sociálních médií

Internet změnil všechny aspekty života naší společnosti. Je stále těžší fungovat bez chytrého telefonu. V mnoha školách se děti dozvědí, jaký domácí úkol jim byl zadán, pouze prostřednictvím aplikace v telefonu. Někteří lékaři a zubaři trvají na tom, že s vámi budou komunikovat pouze prostřednictvím mobilního telefonu. Banky zavírají své kamenné pobočky, takže k účtům lze přistupovat pouze přes internet.

Jak by měli křesťané reagovat? Víme, že internet – a zejména sociální sítě - je návykový. Víme, že ohrožuje naše děti šikanou, pornografií a propagandou. Víme, že je nutí přijímat jako normální i takové věci, které jsou bizarní a zvrácené.

A víme, že jsme na těchto sítích stále závislejší. Co udělá moudrý křesťan, když si uvědomí, že každý den tráví více času čtením internetových blogů než čtením Bible? Co udělá moudrý křesťan, když si uvědomí, že jeho prvním impulsem po probuzení je kontrola účtu na Facebooku nebo Instagramu?

Co udělají moudří křesťanští rodiče, když se jejich třináctiletá dcera vrátí domů a vzlyká, protože si ji někdo nepřidal do přátel na Snapchatu? Nebo když najdou v telefonu svého desetiletého syna obscénní fotky?

A jak daleko by měly církve zajít v přijímání nové internetové kultury? Jak moc bychom měli být ochotni přenést své aktivity na internet? Do jaké míry bychom měli investovat své prostředky do šíření evangelia na internetu? Církve i jednotlivci potřebují moudrost.

2. Náš vztah k orgánům státní moci

Je zřejmé, že mnoho lidí, kteří jsou dnes ve Spojeném království u moci, má nepřátelský pohled na Boha a biblický způsob života. Zejména krize s covidem jasně ukázala, že přinejmenším někteří lidé, kteří nám vládou, touží zbavit nás osobních svobod, včetně svobody uctívání; touží sledovat a kontrolovat každého občana; neštítí se ani toho, když jsou přistiženi při lži.

Kromě toho jsou u moci lidé, kteří aktivně vedou válku proti rodině; usilují o to, aby role rodičů přešla na stát; chtějí stále mladší děti seznamovat s nebiblickými sexuálními praktikami; chtějí stále snadněji zabíjet děti v lůně matky, stejně jako staré a postižené lidi.

Policie zatýká kazatele působící na veřejných prostranstvích a ženy, které se tiše modlí před potratovými klinikami. Mezitím však nabízí pomoc lidem, kteří nelegálně blokují dálnice a brání sanitkám v příjezdu do nemocnic. Soudy, NHS, univerzity, školy, to vše ovládla ideologie, která zlo nazývá dobrem a dobro zlem.

Věřící a církve potřebují moudrost, aby věděli, jaký vztah máme zaujmout ke svým vládcům. Kdy jim projevujeme úctu a kdy je odsuzujeme? Jak velkou loajalitu můžeme projevovat vůdcům, kteří usilují o zničení naší národní suverenity? Kdy se občanská neposlušnost stává naší křesťanskou povinností? Kdy máme neuposlechnout špatné zákony nebo vládní nařízení, která nemají žádný právní základ?

A pokud tak učiníme, máme to dělat otevřeně, nebo se snažit udržet svou neposlušnost v tajnosti? Máme-li být věrní Bohu, když žijeme pod bezbožnými vládci, potřebujeme velkou moudrost.

3. Školní vzdělávání našich dětí

O školách jsem se zmínil v prvních dvou bodech. Mám podezření, že jen málo křesťanů si uvědomuje, jak daleko naše školy zašly v propagaci zkaženosti. Možná existují jednotlivé školy, kde se díky bezúhonnému personálu podařilo tento příliv zadržet. Ale ve velké většině škol jsou děti od nejútlejšího věku sexuálně vychovávány. Jsou seznamovány s explicitními praktikami. Jsou jim vymývány mozky, aby věřily, že někdo, kdo se narodil jako chlapec, může být ve skutečnosti dívka nebo naopak.

Sexuální výchova není jediným problémem. Mladí lidé jsou seznamováni s řadou dalších radikálních názorů.

Kritická rasová teorie učí, že všichni běloši jsou privilegováni a měli by být přinuceni uznat své podvědomé předsudky.

Dogma o klimatických změnách tvrdí, že svět spěje k ekologické katastrofě a že jediným způsobem, jak s ní bojovat, je dát moc do rukou globální elity.

Radikální feminismus učí, že mezi muži a ženami není žádný rozdíl. Pokud ženy nakonec vykonávají jinou práci než muži nebo mají jiné role ve společnosti, musí to být důsledek útlatku ze strany mužů.

A tyto postoje se na mnoha školách neučí jako myšlenky, o nichž je třeba diskutovat, ale jako nezpochybnitelná fakta. Každý, kdo je zpochybňuje, je ignorant, fanatik nebo prostě zlý.

Co tedy mají rodiče dělat? Mají své děti stáhnout ze školy a učit je doma? My s manželkou jsme to mohli udělat. Ale každý nemá tuto možnost. A v každém případě jsou lidé u moci odhodláni domácí vzdělávání potlačit.

Měli bychom vynakládat prostředky na zakládání křesťanských škol? Vláda už ale tlačí na křesťanské, židovské a muslimské školy, které odmítají vyučovat podle tohoto celého „probuzeného (woke)“ programu. Některé z těchto škol již byly uzavřeny.

Jak mohou rodiče a církve chránit své děti, když se celý vzdělávací systém stal nástrojem zkaženosti? Nevím. Potřebujeme moudrost.

4. Zaměstnání

Většina křesťanů bude někdy v životě hledat práci. Někteří z nich si mohou založit vlastní firmu. Někteří mohou pracovat pro křesťanského zaměstnavatele. Většina však přijme práci u světského zaměstnavatele. A právě zde začínají problémy. Pracoviště se pro křesťany stává stále nepřátelštějším prostředím.

Je stále těžší najít práci, která by nezahrnovala práci v neděli. Chcete pracovat v obchodě? Na letišti? V domově důchodců? Pak vám téměř jistě řeknou, že musíte pracovat v neděli. Křesťané se tímto dilematem trápí již mnoho let.

V poslední době se však objevily nové výzvy. Lékaři a zdravotní sestry byli propuštěni za to, že pacientům nabízeli, že s nimi budou modlit. Křesťané pracující v profesionálním sportu byli pokutováni nebo propuštěni za citování biblických veršů na sociálních sítích. Křesťanským pracovníkům ve školách bylo řečeno, že musí aktivně podporovat názory, o kterých jsem psal v bodě 3.

Někteří byli propuštěni za to, že odmítli oslovovat žáky jejich „preferovanými zájmeny“ – jinými slovy, že se nechtějí chovat k chlapcům jako k dívkám nebo naopak. Křesťanským sociálním pracovníkům bylo řečeno, že musí být připraveni umisťovat děti k homosexuálním pěstounům. Křesťanům v mnoha profesích bylo řečeno, že se musí připojit k pochodům Gay Pride nebo že musí v práci nosit duhové odznaky.

Měli by tedy křesťané přijímat práci v supermarketech s vědomím, že budou muset pracovat v neděli? Může se křesťan zúčastnit pochodu Gay Pride, pokud mu to nařídí jeho zaměstnavatel? Je moudré, aby křesťan usiloval o kariéru lékaře, učitele nebo sociálního pracovníka?

Jak by měli křesťané řešit situace, kdy si zákazníci nebo klienti stěžují na jejich „bigotní“ názory?

Jak otevřeně by měli hovořit o své víře? Měli by se smířit s tím, že nikdy nesmí pozvat kolegu do církve nebo mu předat evangelizační traktát? Kdy je kompromis legitimní a kdy je popřením naší víry?

Křesťané na pracovišti nebo při hledání práce dnes potřebují více moudrosti než kdy jindy.

5. Transgenderismus

Už jsem se o tom zmínil – zejména jako o problému ve školách. Ale je to problém, který se může týkat kohokoli z nás. Kdo z nás předvídal, jak rychle se transgenderismus stane mainstreamem? Pokud si myslíte, že se nás tento problém netýká, zamyslete se znovu.

Vezměte si tyto situace: Co má křesťan dělat, když mu jeden z kolegů v práci oznámí, že si změnil pohlaví a že od nynějška se mu musí říkat nikoliv Mark, ale Marjorie? A firma rozešle oběžník, že se o Markovi musí vždy mluvit jako o ní? Měl by se křesťan podřídít? Pokud odmítne, může být propuštěn. Měl by to riskovat?

Křesťanský student – říkejme mu Harry - se snaží spřátelit se spolužákem jménem Jeremy. Využil příležitosti, aby mu svědčil, a Jeremy se zdál být ochotný naslouchat. Nyní však Jeremy prohlašuje, že se rozhodl identifikovat jako žena. Zdá se, že je rád, že přátelství s Harrym pokračuje, ale dává najevo, že očekává, že ho Harry přijme jako ženu a bude mu říkat Jessamy. Dokonce říká, že s Harrym přijde do církve, ale bude oblečený jako dívka a Harry ho musí představit novým jménem. Měl by s tím Harry souhlasit?

Co mají dělat křesťanští rodiče, když jejich desetiletý syn přijde ze školy a řekne, že dívka v jeho třídě teď říká, že je chlapec, a převléká se na tělocvik s chlapci? Nebo když jejich jedenáctiletá dcera přijde ze školy a řekne, že si uvědomila, že je vlastně chlapec v dívčím těle, že se chce „změnit“ a že ve škole už se k ní učitelé chovají jako k chlapci?

Církev pořádá evangelizační setkání pro dospívající dívky. Chce na něj přijít chlapec a vysvětlí, že se považuje za dívku a hodlá se co nejdříve změnit. Je očividně osamělý, nešťastný a zmatený. Vedoucí skupiny se domnívají, že by mu mělo být umožněno se setkání zúčastnit, aby mohl slyšet evangelium. Mají pravdu?

To jsou situace, které křesťané v minulosti nikdy nemuseli řešit. Křesťané a sbory jim však čelí nyní. Budeme je řešit moudře, až se dostanou k nám?

6. Peníze

Tady je jeden problém, kterému se nikdo z nás nevyhne. Naše země je v bankrotu. Naše ekonomika je v krizi. Hrozí recese. Podniky

krachují. Pracovní místa mizí. Inflace prudce roste. Hodnota důchodů klesá. Ceny raketově rostou.

Někteří z nás vyrostli v domácnostech, kde jsme museli počítat každou korunu. Většina z nás se však v posledních desetiletích měla relativně dobře. Mohli jsme mít auto, jezdit každý rok na dovolenou, občas se někde dobře navečeřet, bez obav si zapínat ústřední topení, o Vánocích kupovat drahé dárky, štědře přispívat charitativním organizacím a církvi.

Většina z nás už si to nemůže dovolit. Křesťané si musí klást obtížné otázky. „Můžeme si dovolit splácet hypotéku, nebo bychom se měli uskromnit?“ „Měl bych přesunout penzi z vysoce výnosného, ale rizikového fondu, do méně výnosné, ale bezpečnější investice?“ „Měli bychom vypnout ústřední topení a vytápět jen místnosti, které skutečně využíváme?“ „Obvykle posílám vnoučatům dárky: měl bych jim všem napsat a upřímně jim říct, že si to letos nemohu dovolit?“ „Měli bychom se zbavit auta? Kolik bychom ušetřili, kdybychom jezdili veřejnou dopravou?“ „Před deseti lety jsem se zavázal dávat desátek církvi, když jsem měl peněz nazbyt. Měl bych ho teď snížit?“

Kniha Přísloví toho o penězích říká hodně. Je to jedna z oblastí, kde nerozumná rozhodnutí vedou velmi rychle k neštěstí. A jakmile jednou učiníme špatné rozhodnutí, je velmi obtížné je zvrátit. V době ekonomické nejistoty a nestability potřebujeme moudrost.

7. Zdraví

Už jsem se zmínil o krizi s kovidem. Zanechala v nás spoustu nezodpovězených otázek. Byl virus covid-19 přirozeným jevem, nebo produktem lidského inženýrství? A pokud to druhé, s jakým cílem?

Jak nebezpečný byl covid-19 ve srovnání s jinými nemocemi? Jak se stalo, že (až na výjimky) země po celém světě reagovaly na hrozbu covidu bezprecedentní politikou lockdownů? Kdo tuto politiku inicioval a proč? Není pochyb o tom, že politika lockdownu vedla k ekonomické, sociální a vzdělávací katastrofě. Zanechala za sebou epidemii psychických onemocnění. Bylo to však nutné?

Proč naše vláda poslouchala poradce, jejichž počítačové modelování se při předchozích epidemiích tak mýlilo? Proč umlčela vysoce kvalifikované lékaře, kteří nesouhlasili s oficiálním názorem?

Mnohá pravidla nebo rady, které vláda vydala v době vrcholící krize, jsou dnes považovány za nesmyslné nebo kontraproduktivní. Církvím bylo řečeno, že by neměly zpívat, protože je to nebezpečné. Nyní je známo, že toto tvrzení bylo nepravdivé.

Proč vládní poradci vypracovali pravidla, která neměla žádný vědecký základ? A proč lidé v budově č. 10 (sídlo britského premiéra) trvali na tom, abychom všichni dodržovali pravidla, která oni sami neměli v úmyslu dodržovat?

Vláda nás ujišťuje, že vakcíny proti covidu jsou „bezpečné a účinné“. Vakcína společnosti Astra-Zeneca však již byla ve Spojeném království stažena z prodeje kvůli svým vedlejším účinkům. Můžeme si být jisti, že ostatní vakcíny jsou bezpečné?

NHS (Národní zdravotní systém) je v krizi. Mnozí lidé zjišťují, že nemají přístup k praktickému lékaři nebo zubaři. Pacienti čekají měsíce nebo dokonce roky na přijetí do nemocnice. Lidé, kteří měli nehodu, čekají hodiny na sanitku. Zdá se, že nikdo neví, co je příčinou těchto problémů.

Musíme se však rozhodnout, co dělat. Pokusíme se hledat péči u soukromých poskytovatelů? Budeme stále důraznější na recepční, která nám tvrdí, že nemá volné termíny? Vzdáme to a zkusíme se léčit sami? Péče o sebe a svou rodinu vyžaduje mnoho moudrosti.

8. Vztahy s našimi spolukřesťany

Toto je další oblast, ve které potřebujeme moudrost (a mohl bych jich vyjmenovat ještě mnoho). Potřebujeme moudrost, abychom věděli, jak se chovat k ostatním lidem, kteří se zdají být věřícími, ale s nimiž si nerozumíme. Na křesťanské scéně je tolik zmatku.

Setkáváme se s křesťany, kteří tvrdí, že věří ve stejné věci jako my. Ale myslí si, že bohoslužba znamená hodinu rockové hudby pod vedením dospívající dívky. Setkáváme se s křesťany, kteří nepatří k žádné církvi, ale „uctívají online“ nebo navštěvují různé církve, když se jim to hodí. Setkáváme se s křesťany, kteří se věnují boji proti rasismu nebo chudobě, ale o evangelium projevují jen malý zájem. Jak se ke všem těmto lidem chovat? Chováme se k nim jako ke spoluvěřícím? Nebo si od nich držíme odstup?

Co mám dělat, když potkám vážně smýšlející římské katolíky a cítím, že s nimi mám více společného než s některými „evangelikály“? Jak mám

reagovat, když se setkám s křesťany, kteří si myslí, že jsem liberál, protože nepoužívám „správný“ překlad Bible? Můžeme se jako rodina přátelit s jinou rodinou, která si myslí, že zachovávání dne Páně je zákonitvív?

A jak se máme jako církev chovat k jiným církvím, které říkají, že věří Bibli, ale přijímají věci, které bychom my nikdy nemohli přijmout – církve, kde jsou ženy povzbuzovány ke kázání; církve, kde jsou k Večeři Páně zváni všichni a všechny; církve, kde jsou mladí povzbuzováni k tomu, aby chodili do nočních klubů nebo do hospod?

Někdy je těžké poznat, kdo je náš přítel a kdo náš odpůrce; s kým se držet za ruku a komu se vyhnout. Potřebujeme tolik moudrosti!

Důvěřovat našemu štědrému Bohu

Je tu tato dobrá zpráva: Bůh slíbil, že nám dá moudrost, kterou potřebujeme, pokud o ni budeme usilovat. Přečtěte si znovu Pavlovu modlitbu za koloské věřící, kterou jsem citoval dříve. Žili ve společnosti, která se velmi lišila od té naší, ale ve které bylo stejně mnoho matoucích a obtížných dilemat. Pavel se však modlil, aby „plně, se vši moudrostí a duchovním pochopením poznali jeho (Boží) vůli“. Očekával, že jeho modlitba bude vyslyšena? Samozřejmě že ano!

Přesně to napsal Jakub ve svém dopise: „Má-li kdo z vás nedostatek moudrosti, ať prosí Boha, který dává všem bez výhrad a bez výčitek, a bude mu dána“ (Jk 1,5). Cítíte se zahlceni rychlostí, s jakou se svět mění? Jste zmateni rozhodnutími, která musíte učinit, a bojíte se, že byste mohli udělat chyby, které by mohly poškodit vás, vaši rodinu, církev a Pánovu čest?

Tady je řešení. Náš štědrý Bůh je vždy připraven učit svůj lid pravé moudrosti. Svou Knihu naplnil moudrými pravidly a zásadami pro každou situaci. A je ochoten nám dát Ducha svatého, aby nám ukázal, jak lze tato slova aplikovat v 21. století, v naší společnosti.

„Důvěřuj Hospodinu celým srdcem, na svoji rozumnost nespolehej. Poznávej ho na všech svých cestách, on sám napřímí tvé stezky“ (Př 3,5–6).

Tento článek byl převzat z materiálu, který byl zveřejněn v měsíčním bulletinu sboru Grace Baptist Church ve Stockportu, UK.

Evangelical Times

© *Spolek Soli Deo Gloria*

www.solideogloria.cz

© SoliDeoGloria.cz

Praha 2023